

VERSCIJNT DES VRIJDAGS
22 JULI 1932 - No. 8

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

IN DE SLUIS
NABIJ VEERE

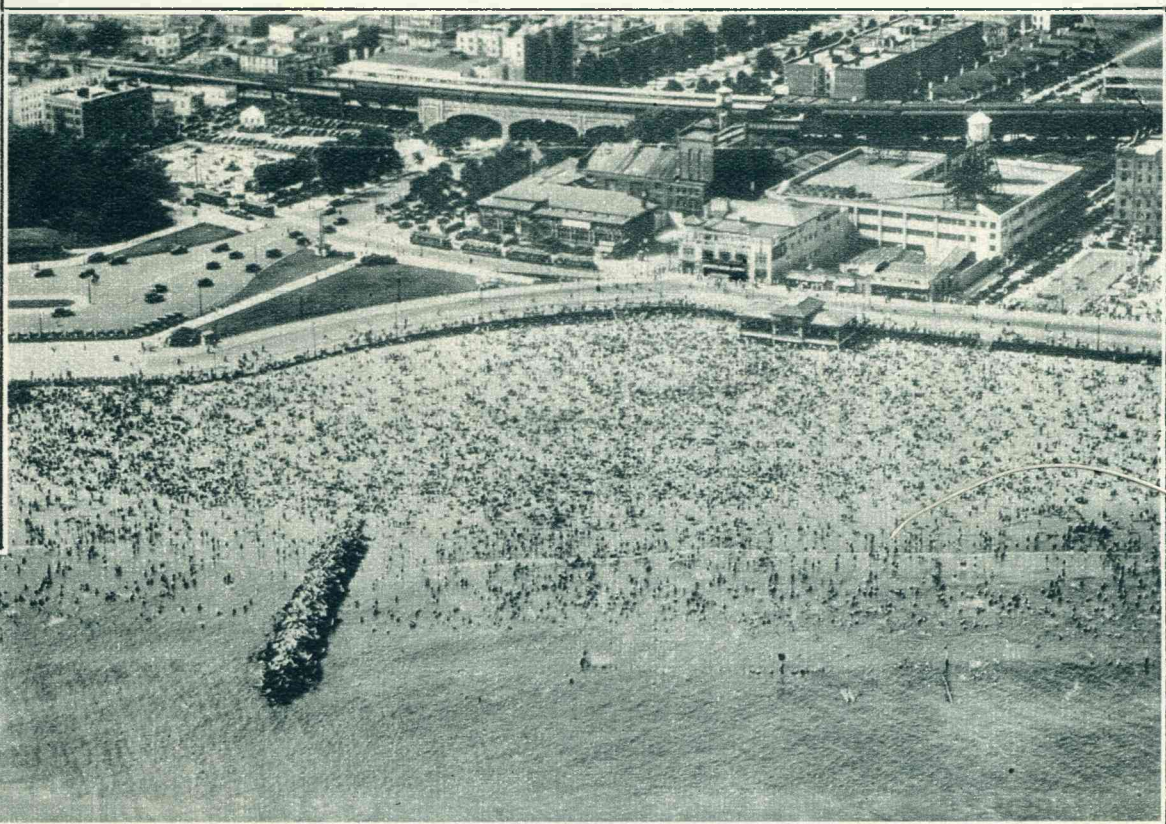
UIT BELGIË: Sterke maatregelen moesten worden genomen bij de staking in het Belgische mijngebied de Borinage. Met pantser-auto's trokken de militairen en gendarmen door de plaatsen waar onlusten plaats hadden; de mijnen, openbare gebouwen en spoorbruggen werden streng bewaakt tegen mogelijke aanslagen.

UIT CHICAGO: De democraten slapen. De politieke geestdrift van leden der Democratische Partij van Amerika tijdens de vergadering die den candidaat voor het presidentschap moest aanwijzen, was groot genoeg om het uur na uur van beraadslaging en debatten vol te houden. Maar toen de vergadering langer dan een halven dag duurde, won bij sommigen de slaap het toch van de politieke belangstelling.

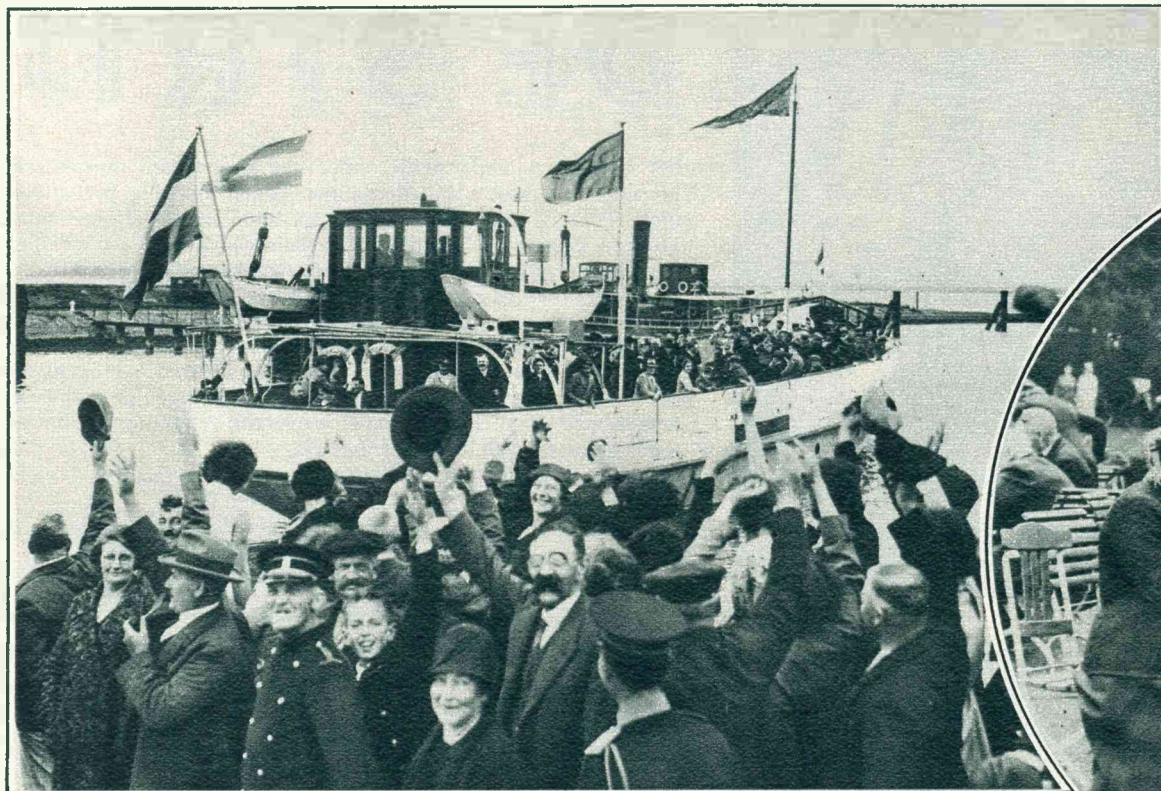
DE FOTOGRAAF BERICHT:

UIT NEW YORK. Als er schoonheidskoninginnen, danskoningen, kookkoninginnen en vele andere dito's worden gekozen, waarom zou men dan geen zomer-sproetenkoninkje uitroepen? New York heeft het tenminste gedaan. De keuze viel op Raymond Saxton, die de eigenaardige versiering van zijn gezicht graag over heeft voor den nogal hoogen geldprijs, die bij dit koningschap behoort.

UIT AMERIKA: Hitte en drukte. De New-Yorkers, die in hun reusachtige stad door een hittegolf geplaagd werden, trokken zoo gauw en zoo dikwijls mogelijk naar het strand van Coney Island, waar bijna geen plaatsje in het water en op het strand open bleef. Soms waren er 70.000 bezoekers.

De Commissaris der Koningin in N.-Brabant, mr. dr. A. B. G. M. van Rijckevorsel, stelde officieel de nieuwe boot voor het rijksveer Numansdorp—Willemstad in dienst. De autoriteiten maakten den eersten overtocht mee.

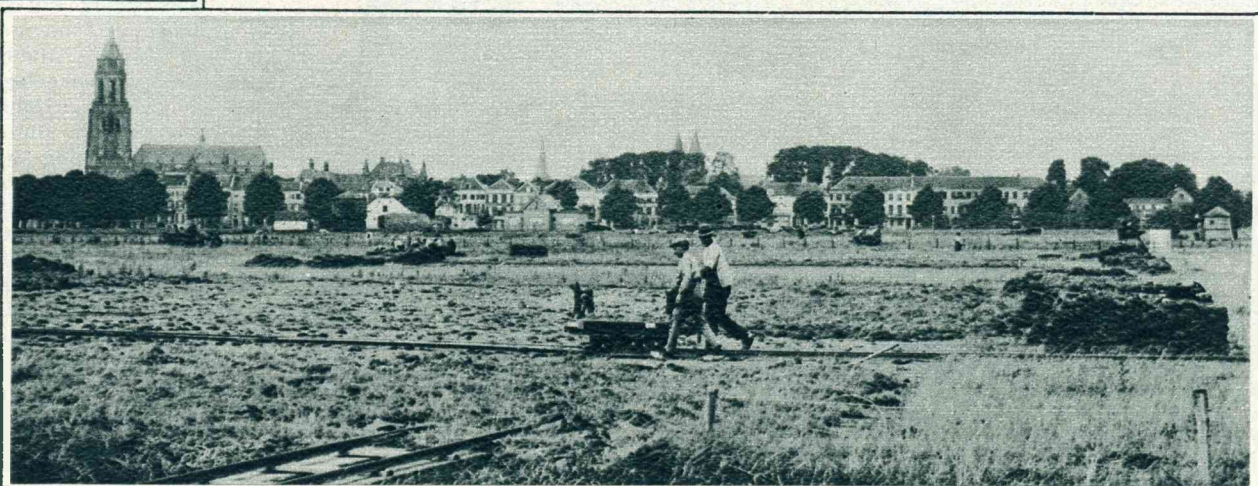
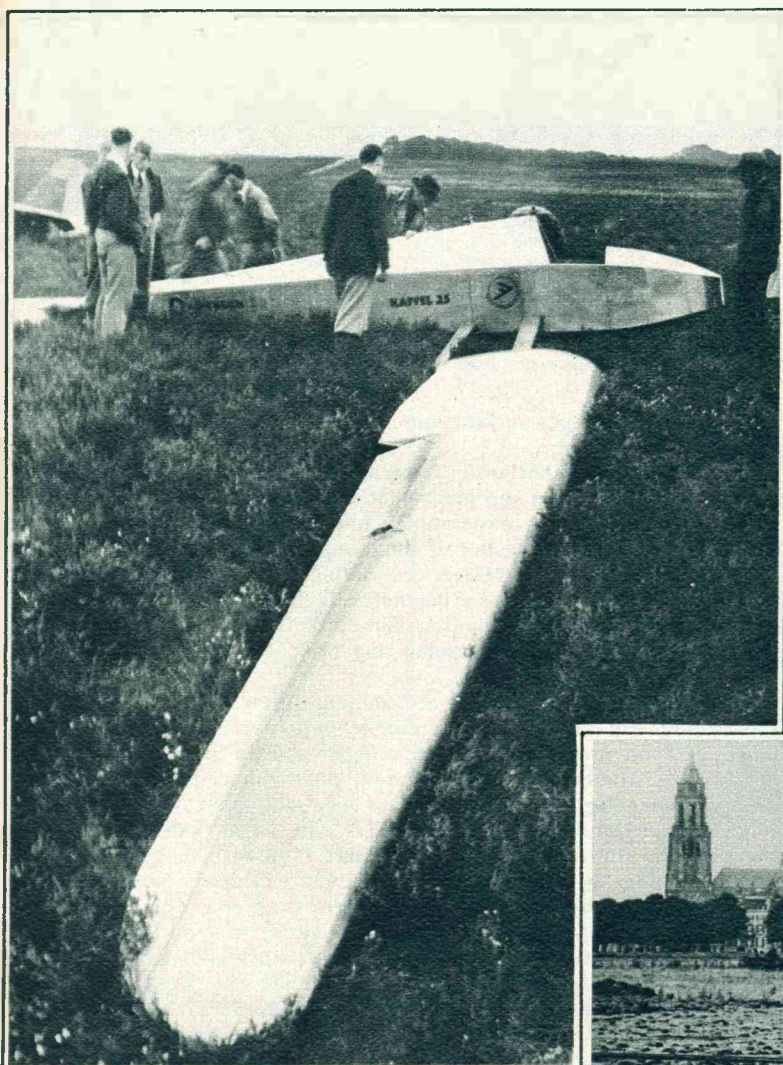

Het comité voor het organiseeren van auto-tochten voor ouden van dagen te Arnhem organiseerde weer een rit. In Sonsbeek werden op de theeschenkerij ververschingen aangeboden.

Binnenland

De Zuid-West-Duitsche Sportvliegersvereniging kwam te Arnhem een demonstratie in zweefvliegen geven. Op het veld werden de eenvoudige vliegtuigen in elkaar gezet.

Waar H. M. de Koningin vakantie houdt: Schierke in den Harz. De koningin verblijft in hotel „Fürst zu Stolberg“ (op den achtergrond).

Het allereerste werk voor de Rijnbrug te Arnhem is begonnen. Na den laatsten hooioogst op het land worden nu de zoden gestoken en weggevoerd.

DE STRIJD

het aanleggen van kabels onder het kanaal een fantastische hersenschim was. Aan dergelijke lieden onbrak het anders niet. Toen in 1857 een jonge — hij telde eerst vier en twintig jaren — Engelsche ingenieur, Charles Bright, met 't plan rondliep, en er propaganda voor durfde maken bovendien, om een telegraafkabel te gaan leggen tusschen Europa en Amerika, waren er velen van zijn leermeesters, hoogleeraren met gezag en reputatie, die hem kort en duidelijk een zwendelaar noemden. Nu had Bright, ondanks zijn weinige jaren, wel recht van spreken. Hij had een belangrijke positie ingenomen bij het leggen van den telegraafkabel Engeland—Ierland, en bovendien behoorde hij niet tot het

soort menschen, dat zich van

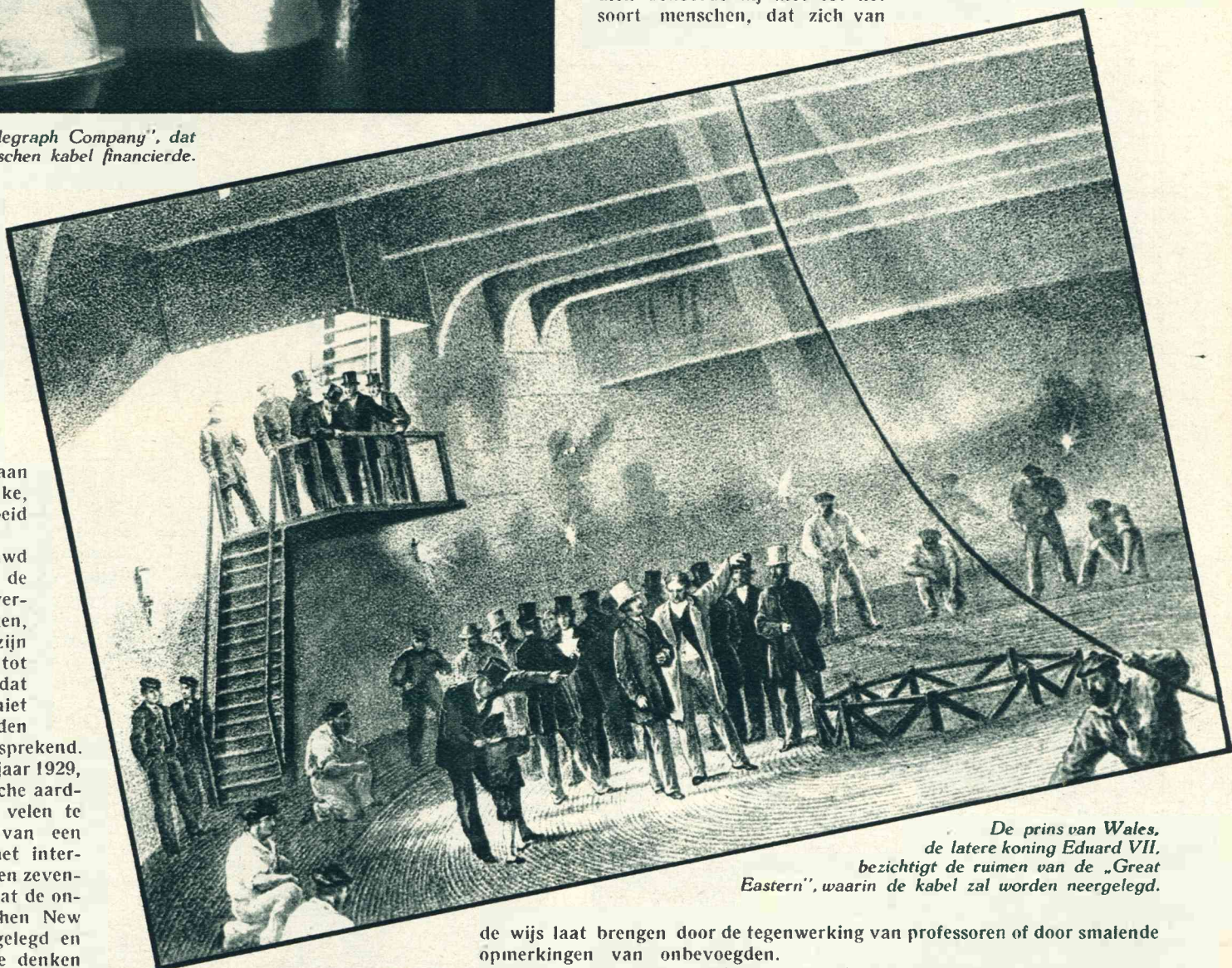
Het bestuur van de „Atlantic Telegraph Company”, dat het leggen van den transatlantischen kabel financierde.

Men kan in de geschiedenis geen andere eeuw aanwijzen, waarin het menselijk verstand zulke overwinningen behaalde op de natuurkrachten, dan de negentiende — volgens de Christelijke jaartelling.

Aan de twintigste zou het zijn voorbehouden om de reeds bereikte resultaten te vervolmaken, maar in de daaraan voorafgaande werd de eigenlijke, vaak romantische pioniersarbeid verricht.

En wij zijn dermate vertrouwd geraakt met het gebruik van de moderne hulpmiddelen in het verkeer tusschen landen en volken, dat wij, niet alleen vergeten zijn met welke enorme moeite zij tot stand werden gebracht, maar dat wij ons zelf van hun bestaan niet immer bewust zijn, zóó vinden wij hun aanwezigheid vanzelfsprekend.

De zware stormen van het najaar 1929, gepaard gaande met onderzeesche aardbevingen, waren noodig om velen te herinneren aan het bestaan van een transatlantischen kabel voor het internationale telegraafverkeer. Vijf en zeventig jaar is het thans geleden, dat de onderzeesche telegraafkabel tusschen New Foundland en Ierland werd gelegd en het kost ons moeite ons in te denken in den gedachtengang van de menschen, die omstreeks 1860 beweerden, dat

De prins van Wales, de latere koning Eduard VII, bezichtigt de ruimen van de „Great Eastern”, waarin de kabel zal worden neergelegd.

de wijs laat brengen door de tegenwerking van professoren of door smalende opmerkingen van onbevoegden.

Er werd echter in 1856 een „Atlantic Telegraph Company” opgericht, welke het plan van den jeugdigen ingenieur niet dwaas vond en het volgende jaar werd een eerste poging ondernomen om een transatlantischen zeekabel te leggen. Voorspoedig zou het de jonge maatschappij niet gaan.

Zoowel Engeland als Amerika stelden een oorlogsschip beschikbaar. De Britsche „Agamemnon” en het Amerikaansche fregat „Niagara” vertrokken dat jaar uit de haven van Valentia, aan de Westkust van Ierland met 2500 mijl kabel aan boord. Den vierden dag brak de kabel. Er waren toen bijna 400 mijlen gelegd.

De hoge kosten waren oorzaak, dat het een vol jaar duren zou, vooraleer de maatschappij een tweede poging durfde ondernemen. Men besloot nu tot een andere werkwijze. Beide schepen zouden nu naar het midden van den Atlantischen Oceaan varen, daar zou een lasch in den kabel worden gelegd, en daarna zou het eene schip naar Amerika, het andere naar Ierland varen, onderwijl elk zijn eigen kabelvoorraad vierend. In Juni 1858 vertrok men uit Plymouth, vergezeld van de bemoediging van weinigen en den spot van zeer velen. Nauwelijks op het punt van bestemming aangekomen, brak er een ontzettende storm los. De beide schepen hadden het zwaar te verantwoorden, daar de kabels aan het rollen raakten. Afschuwelijk moet het aan boord van deze schepen zijn geweest, gedurende een week van het vreeselijkste noodweer. De rollende lading veroorzaakte een spookachtig geluid en meerdere leden van de bemanning werden krankzinnig en moesten worden opgesloten. Plotseling bedaarden de woedende elementen en men kon den zwaren arbeid aanvangen. De lasch werd gelegd, en de „Niagara” voer naar de Amerikaansche kust, terwijl de „Agamemnon” oostwaarts stoomde. Na drie mijlen brak de kabel. Men begon opnieuw. Zes en twintig mijlen lang hield de kabel het, de beide schepen moesten weer

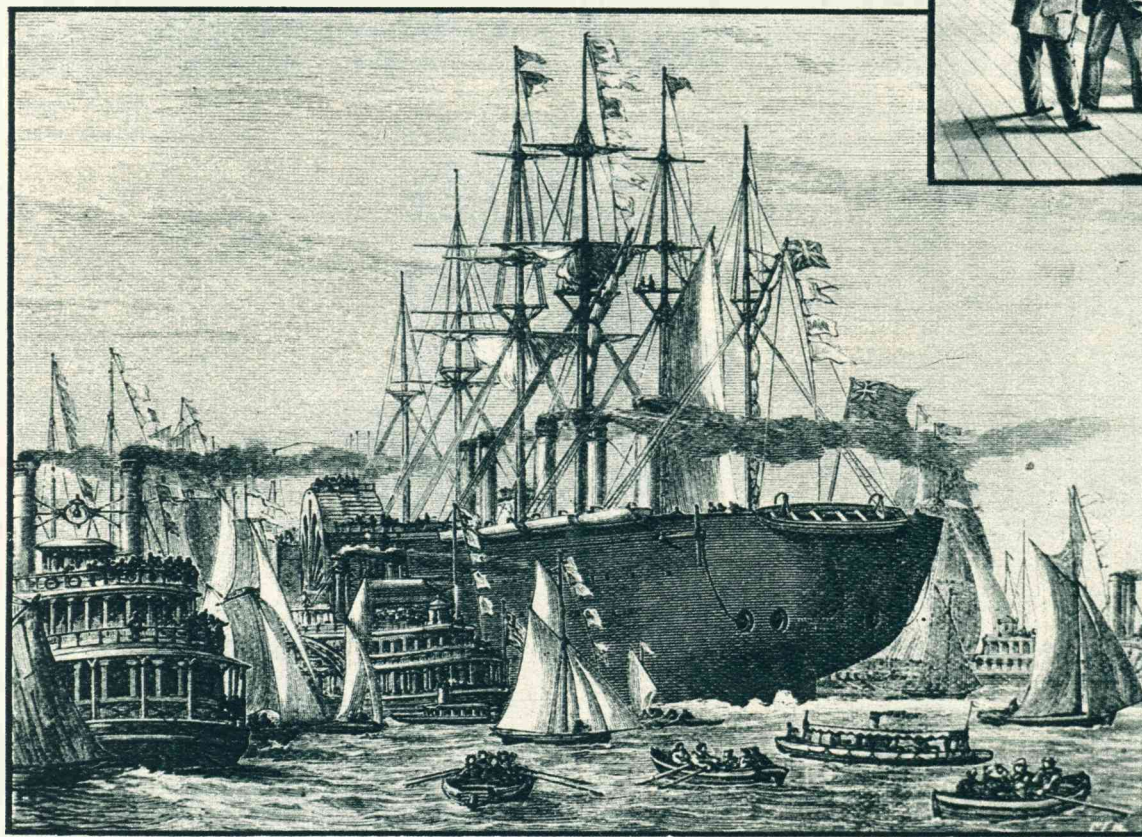
De salon in „Great Eastern”, het wonder-schip van de negentiende eeuw.

OP DEN ZEEBODEM

Ingenieurs onderzoeken den aan boord gebrachten kabel.

terugkeeren naar hun punt van uitgang. Van draadloze telegrafie wist men in die jaren nog niet, de afspraak was gemaakt, dat, wanneer er na meer dan honderd mijlen vieren een nieuw ongeluk gebeurde, men elkander in de tegenoverliggende haven ontmoeten zou. Na honderdvijftig mijlen kabel gelegd te hebben, had de „Agamemnon” opnieuw pech en voer dus volgens afspraak naar Amerika, waar de „Niagara” behouden was aangekomen. Nog lieten de leiders van de maatschappij zich niet afschrikken. Het volgend jaar vertrok men weer. Alles ging prachtig. Zonder tegenspoed te ondervinden verwijderden de sche-

trischen stroom in lange geïsoleerde geleiders beheerschen. Toen men, dank zij de uitvinding van den spiegelgalvanometer, welke later nog veel werd verbeterd, hierover beter was ingelicht, was het wederom Charles Bright, die, men schreef inmiddels 1867, belast werd met het leggen van een nieuwen kabel. Hij wist

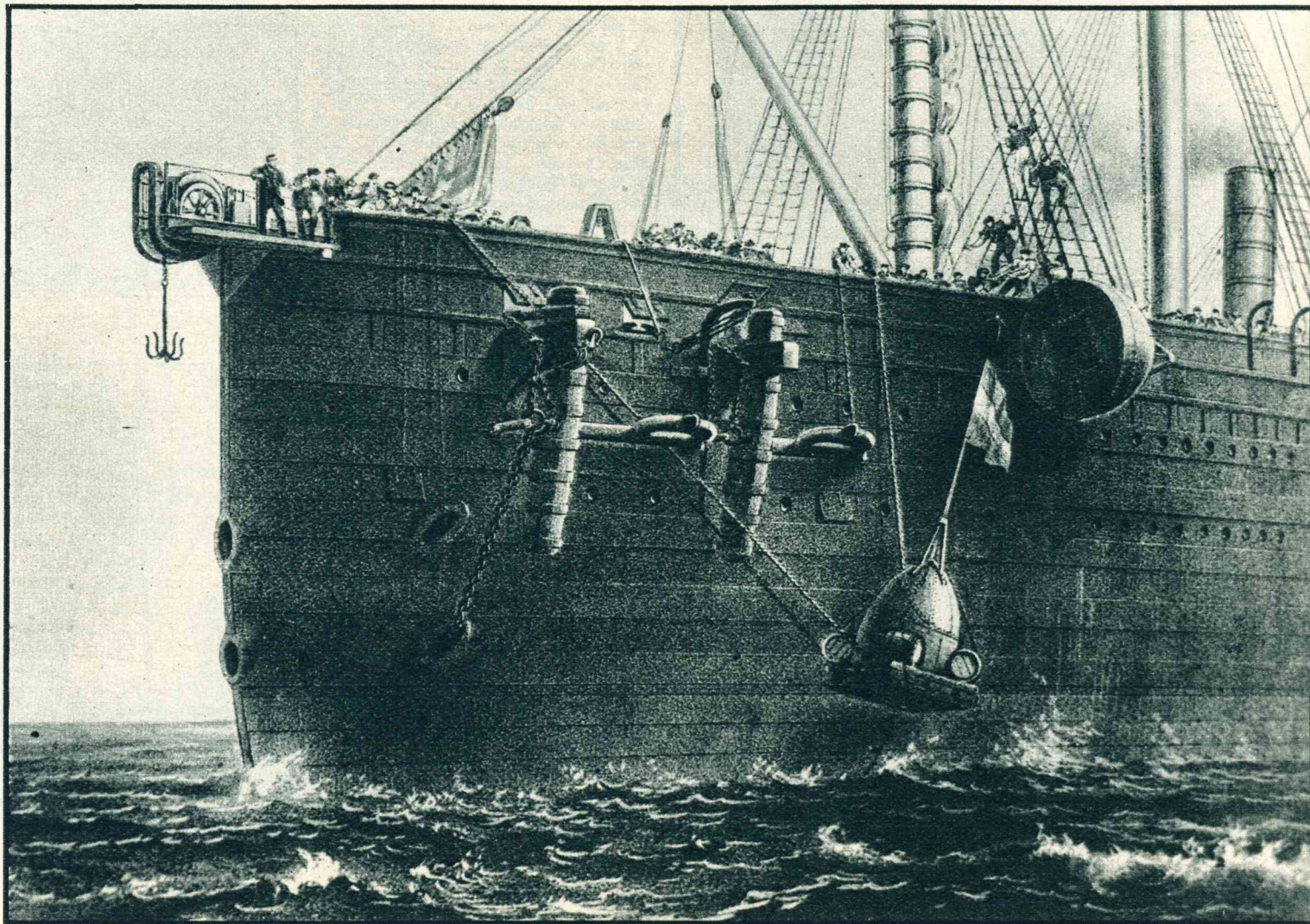
Onder het gejubel der bevolking liep na volbrachten arbeid de Great Eastern in New-York binnen.

pen zich van elkander en de „Agamemnon” bereikte Valentia, terwijl de „Niagara” te Newfoundland aankwam.

Ontzaglijk was de vreugde aan beide zijden van den Oceaan. Charles Bright werd door koning Edward, die zich als Prins van Wales sterk voor de proeven had geïnteresseerd, in den adelstand verheven. De woorden werden overgesleurd met een snelheid van vijf letters per minuut. Drie maanden daarna bleek seinen opeens niet meer mogelijk. De menschen die „het altijd wel gezegd hadden” schenen gelijk te krijgen. Het bleek echter spoedig, dat de fout veroorzaakt werd, niet door de wijze van kabelleggen, maar door onbekendheid met de wetten, die elec-

voor zijn doel het grootste schip van die dagen, de „Great Eastern”, te krijgen, welke alleen den geheelen kabel, 1852 zeemijlen lang, kon bergen. Bright slaagde naar wensch en de laatste tegenstand der sceptici was overwonnen. Men kan zich de geestdrift van zijn landgenooten voorstellen, die hem bij zijn terugkeer in het vaderland een grootsche ontvangst bereidden. De snelheid was opgevoerd tot acht woorden per minuut, de „Great Eastern”, het wonderschip dier dagen, bleef in dienst van de maatschappij.

Ofschoon thans kabels liggen op diepten van meer dan vier duizend meter, de Stille Oceaan „overkabeld” is, en de seinsnelheid is opgevoerd tot 2500 letters per minuut, ofschoon een moderne kabellegger een heel wat practischer en betere uitrusting heeft dan de „Great Eastern” en de kabelingenieurs van 1932 het kabelverkeer zoo weten te beheerschen, dat er zelden of nooit storingen voorkomen, kan men niet anders dan het diepste respect voelen voor de mannen, die tusschen 1857 en 1867 den eersten transatlantischen kabel legden en hierdoor der menschheid een dienst van ontzaglijke waarde bewezen.

De Great Eastern zet in volle zee een boei uit.

DE VLEGDIENST

Wà Moei Jane d'r van dienkt

'k Wil d'r glad nie mee van 'oore,
'Ou je mond, toe, zwieg mae stil!
Dienk je noe, dà'k al dien onzin
uut de krante gloave wil?
't Is à vreed genog, m'n eden,
dà m'n ze in 'Olland è,
van die vliegende mechines.
noe 'ier ok, wà dienke je wè?
Zu ze mien nooit in zien zitte,
j'ei je beenen toch 'e'ad,
om d'r flienke mee wig te kommen,
'k loape altied nog nae stad.
Vliege? 'k Mò d'r nie an dienke,
dat is voe de vleugels goed,
En ik zegge, guus, dà julder
't bie mien leven glad nie doet.
Wan à'k julder een van allen
vliege zie mie zò'n mechien,
dan laet ik m'n centen vliegen
zò dà julder d'r gin zien.
O mae!

*Een zomersch plekje
onder Nieuwerkerk.*

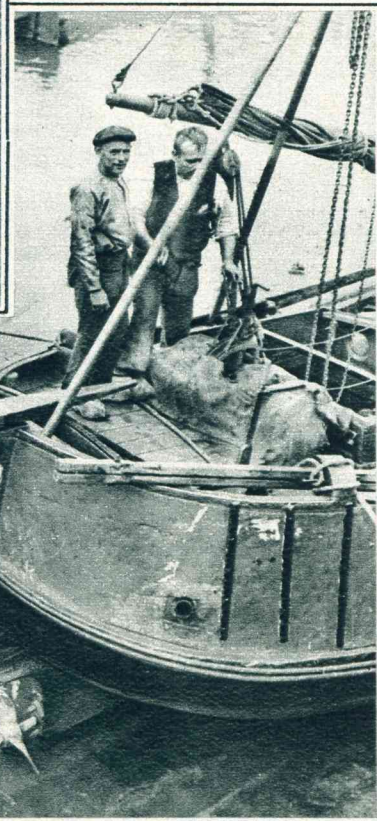
KIEKJES VAN DUIVELAND

*Bij de deur van het
gasthuis te Oosterland.*

*De Nieuwe straat te
Bruinisse, die er toch
al knap oud uit ziet.*

*In het schilderachtige
haventje van Bruinisse.*

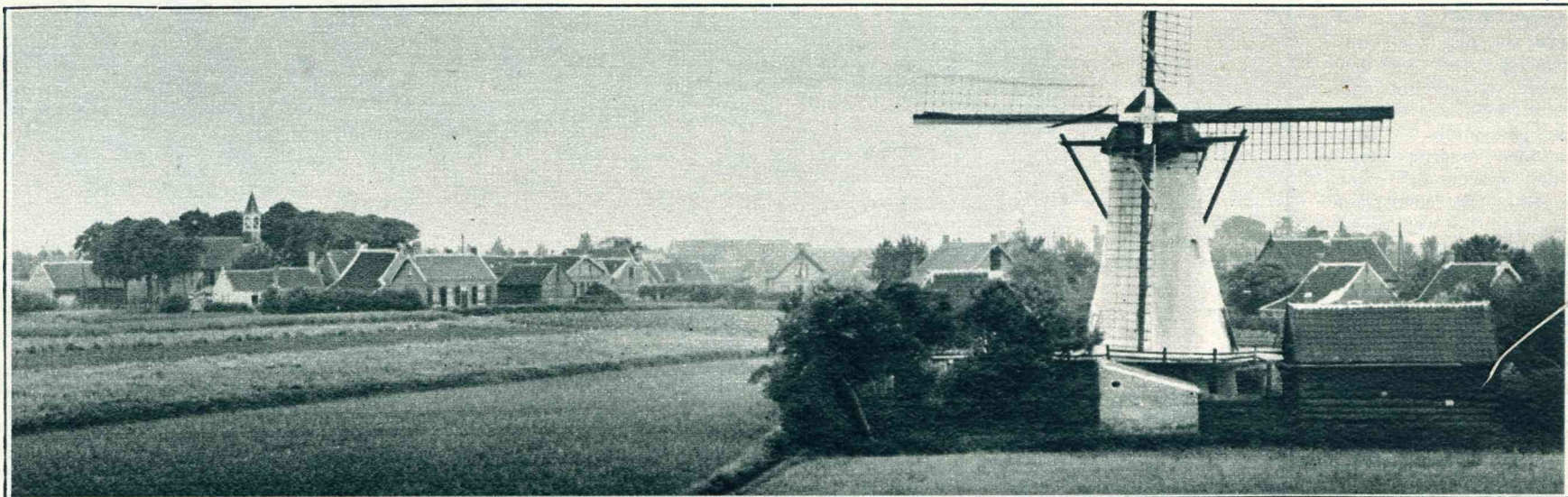

DE VLEGDIENST

Jacob dienkt t'r anders over

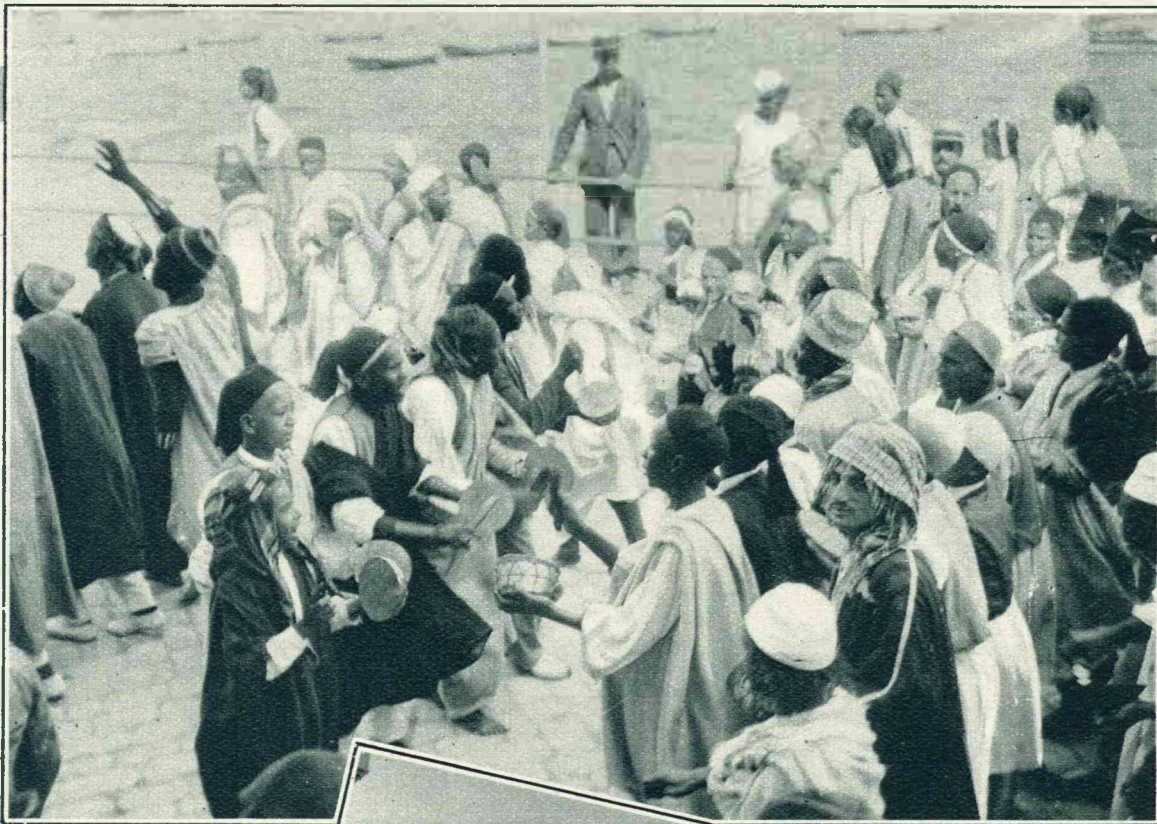
't Is dà'k an de centen dienke
en dà Jane 't nie wil è;
A 't an 'eur nie lag, verentig,
mensen lieve, 'k wist 'et wè!
Och, 't is waer, zò'n ouwe tange
kan nie mee mie onzen tied,
Altied 'ei ze wat te zeggen,
Voe dà je begint is, is 't kwiet.
Mae dae lae'k 'et nie bie zitte,
à je dat noe mae goed weet;
Merge mò'k nae Rotterdam toe,
en dan vlieg ik, zò 'ezeid
mie de K.L.M. nae 'Aemstee,
Ik bin van den nieuwen tied,
bin voe al die nieuwe diengen,
raek 'k de centen mae nie kwiet!

Panorama van Sir Jansland.

MOHAMMED'S VERJAARDAG

De Mohammedanen herdenken ieder jaar met groote openbare feestelijkheden den geboortedag van Mohammed, den grooten profeet die Allah's leer op deze wereld kwam verkondigen. In 1932 valt deze feestdag, die volgens onzen kalender niet op een vasten datum valt, daar het Mohammedaansche jaar korter is dan het onze, in Juli. Het feest duurt eenige dagen en wordt vooral gevierd met groote optochten en godsdienstige dansen: uren lang worden deze dansen in de processie volgehouden, waarbij de dansers deels vooruit deels achteruit loopen, zooals men op de foto ziet.

De stoet wordt geopend door een kameel met een hooge versiering van bonte papieren en palmblederen.

De processie op den verjaardag van Mohammed in Tripolis; bekkens zijn de voornaamste muziekinstrumenten waarmee de godsdienstige dansen worden begeleid.

Ook kinderen loopen in den stoet op Mohammed's verjaardag mee. (Algiers)

Kijk nu eens hier: jonge mensen met ernstige gezichten (Vlissingen).

LEVEN'S MALLEMOLEN

Het leven is 'n mallemolens. Niet zoo gek als die mallemolens, die we op de kermissen zien! Die opgepronkte schuitjes met joelende mensen in geglans van spiegels en koper. Neen, veel erger. Goed beschouwd, kan het leven er nog wel dwazer uitzien. Het is alleen maar, dat we verleerd hebben het te zien; onze tijd, die alles als een zwaar „probleem” opvat, trekt al bij voorbaat 'n zuur gezicht.

En, zure gezichten geeft onze tijd genoeg te zien. We hebben ook op dat gebied een geweldige overproductie. Het zou overweging verdienen, van gemeentewege in elke gemeente lachspiegels te plaatsen, om de mensen weer eens aan het lachen te brengen. Want lachen, dat doen de mensen niet meer. Kijk nu eens hier: jonge mensen met ernstige gezichten. Waar is de vroolijkheid? Ja, dat eene oude moedertje dateert nog van vroeger, die kan het nog!

Ja, de vroolijkheid van 'n oud moedertje dateert nog van vroeger (Waterlandkerkje).

Maar, de lach is de wereld uit, ondanks onzen Humorist die het lachkruid in zoo groote hoeveelheden tevergeefs afgeeft.

Het is anders niet van belang ontbloot, om eens een foto te nemen van een aantal mensen, op een moment dat ze het niet weten. Want weten ze het wel, dan toovert de wonderdoos van den fotograaf nog altijd een lach te voorschijn, maar

Bestudeer maar eens die gezichten, die niet weten, dat de camera op ze loert (Middelburg).

IMPRESSIES

OP DE

REMBRANDT-TENTOONSTELLING

De Universiteitsfeesten te Amsterdam zijn voorbij, en als we, na afloop, eens de balans opmaken en in één woord den totaalindruk willen vangen, dan luidt dit: melig.

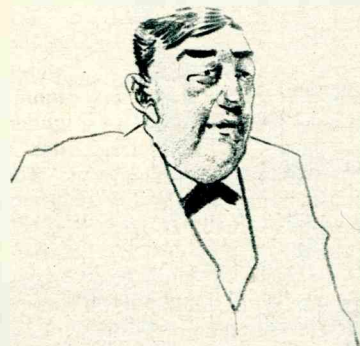
Natuurlijk is zulks het oordeel van een buitenstaander, van een niet academisch gevormde, van iemand die niet (gelijk de studenten bij dit derde eeuwfeest eenige malen hebben beweerd) de nieuwe generatie vertegenwoordigt en daar overigens ook heelemaal geen verlangen naar heeft, aangezien hij dit als iets niet eervols beschouwt.

Ik geloof graag, dat de plechtige zitting van den Senatus Amplissimus iets heel bijzonders was, iets „waar-je-beslist-bij-had-moeten-zijn,” maar het verslag in de dagbladen heb ik nog niet uit;

en wat de promotie van de eeredoctoraten betreft, een bevoegd aanwezige vertrouwde mij toe, dat het net een zitting op het kantongerecht gelek — alleen niet zoo geestig.

Verder twee openluchtspelen. Jammer, dat ik op het einde der maand geen vijftien gulden meer had liggen om van deze kunst aan het volk-uitingen wat te kunnen genieten. Zou er nog wel iemand zijn, die hardop durft te zeggen, dat hij niet van spreekkoren en massa-regie houdt?

Wijders verlichte grachten en torens voor iedereen, boottochten voor genoodigden en een

... vindt Rembrandt 'n reuzen-verver.

Athenaeum. Wat ter wereld hebben „Moeder en Kind” met de Universiteit te maken? Met de studenten is het wat anders.

En Rembrandt? Geen enkele academicus „van vandaag aan den dag” zal de vrijmoedigheid toch zoo ver durven drijven, dat hij meent méér recht op den schilder te kunnen doen gelden, omdat deze wel eens de „Anatomische Les” heeft gemaakt? Het officieel wetenschappelijke Amsterdam van de tweede helft der zeventiende eeuw kende en begreep Rembrandt net zoo min — nee, laat ons nu niet onvriendelijk worden.

De Rembrandttentoonstelling is een veel te schoone en verdienstelijke onderneming om er vandaan te komen met het voornemen booze dingen te zeggen. Al is het verband tusschen de Universiteit en Rembrandt nog al moeilijk te ontdekken, wat doet dat er eigenlijk toe? De feesten zijn voorbij, de tentoonstelling blijft de

eerste maanden nog, en als deze gesloten zal zijn, zal de herinnering voortleven aan zware bundels goud, vreemd-wit licht, aan somptueuze gewaden, oud-Testamentische tafereelen en vooral aan sombere en liefelijke gestalten, wier ziel meedoogenloos was blootgelegd. Tenminste als ge zoo gelukkig waart om op uw gemak — dat is zonder te worden gehinderd door mede-bewonderaars — de expositie te hebben kunnen bezichtigen. Want dat zal u zoo gemakkelijk niet zijn gelukt. Waarom wordt het publiek in een zweminrichting bij groepjes in het bassin gelaten, maar waarom staat men toe, dat op een schilderijtentoonstelling de een den ander op de teenen trapt en er zestig oogen boven één ets „hangen,” terwijl dertig monden midderwijl woeste uitdrukkingen prevelen, en de ellebogen spitsuren hebben?

Op die manier is een Rembrandttentoonstelling een beproeving — en onnoembaar groot van ergernis wordt uw bezoek, wanneer ge op die deskundigen en op die argeloozen gaat letten.

Zie hem daar gaan, den meneer, die de schilderdeskundige van de familie is, omdat hij de schilderijencritieken in de krant bijhoudt, en omdat hij vroeger op school een 9 voor teekenen kreeg. Hij is de groote kenner en demonstreert dit door zijn voorliefde voor het detail. Hij gaat niet op een halven of heelen meter afstand van 't schilderijstaan.

... die Hendriekje Stoffels had willen zijn ...

hij slurpt de verf er bijna af, zóó dicht is hij er bij. Hij duikt met zijn kennersblik dan naar den linkerbovenhoek, dan naar den rechteronderhoek en bestudeert hoe „die reuzen-verver” dat lichteffect heeft bereikt. Hij is nooit alleen. Er is altijd

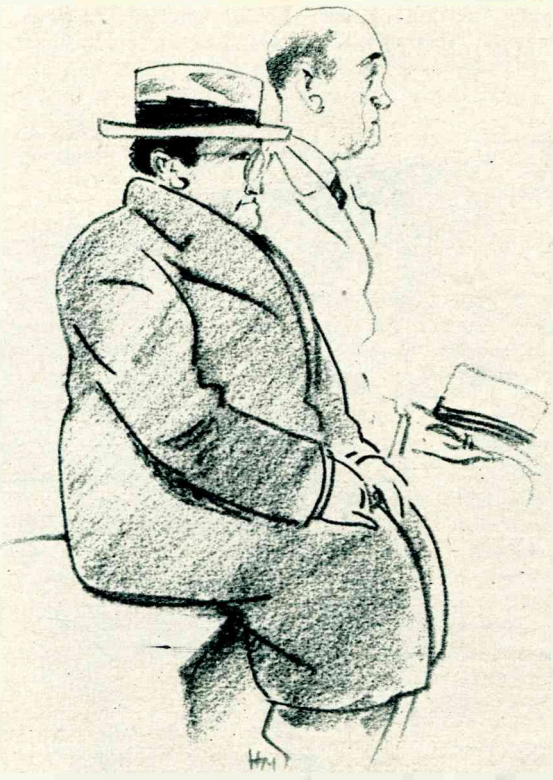
een nichtje dat hem vergezelt, een bloedarmoedig nichtje, dat een voorliefde heeft voor raffia en voor van Gogh. En de kenner legt haar alles uit. Hij kan eenvoudig zijn mond niet houden. Hij sleept haar naar den anderen zaalhoek, om het effect van een ringglinstering beter te bestudeeren en hij jubelt alsmaar: „Wat ben ik onder den indruk, wat ben ik onder den indruk.”

En was hij nog maar de eenige hinderlijke verschijning. Helaas, er zijn heele volksstammen die nooit zullen leeren zich normaal te gedragen voor het werk van iemand, die, precies als Piet Hein en professor Lorentz, tot onze internationale vermaardheid heeft bijgedragen. Luister naar de conversatie — de historische — van twee heeren met prachtige scheidingen, gezichten als versche kadetjes, en stemmen als borrelende Rokin-puffen.

... kwaadwillige, die op 'n critiek broeit ...

... hield zijn hoed op tegenover den rabbijn.

... zij, die 't niet kunnen helpen.

„Hij heeft er maar zestienhonderd gulden voor gekregen.”

„Zestienhonderd. Hoe is het mogelijk.”

„Ja, zoo'n doek is nu met geen goud te betalen.”

„Jammer voor Rembrandt, dat ie dood is.”

„Zoo gaat het meestal. Maar een geweldig artist blijft hij.”

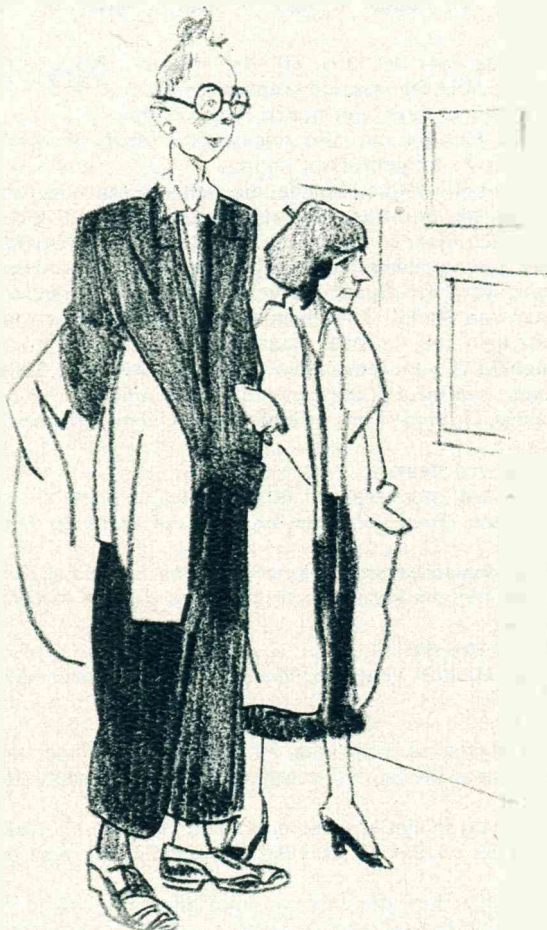
„Zeldzaam zoo'n kunstgenot als die man ons nog schenkt.”

„Ik voor mij stel Rembrandt boven Rubens.”

„Maar die is toch ook reusachtig.”

„U moet es meegaan, ik heb pas nog een heel aardig doekje gekocht. 't Is geen groot kunstwerk, maar je moet wat doen om die arme schilders te steunen.”

En ze wandelden naar de Staalmeesters. Neen, dan is veel, oneindig veel sympathieker de juffrouw, die geen benul heeft van het proces, waardoor een ets tot stand komt, en die voor de

twee verschillende staten van één afbeelding mompelt: „O, kijk, dat is zeker het prentje, waar Rembrandt 't van heeft nageteekend.”

Op de dames moest eigenlijk een selectie worden toegepast. Want Rembrandt's kunst is mannelijk en verdraagt zich slecht met de schrale lofuitingen der benepen. Met een face-à-main voor de oogen dwalen zij van ets naar ets, en om de tien etsen zeggen de dames: „deze zijn nu weer van een geheel ander genre.”

Daar komt het opgewekte begeleidertje met zijn kudde aan. De goden mogen weten, welk bedrijf hij in de maatschappij uitoefent, maar hier is hij de Gids, de Leider, langs de geheimenissen, die Rembrandt schilderde. Hij baseert zijn voorlichting op het leven van Rembrandt. Hij weet, wie Saskia was, en wie Hendriekje Stoffels, en wie Titus, en hoe oud ze werden, en hoe erg de schilder van hen hield. Hij heeft van te voren den catalogus bestudeerd en, zoo langs zijn neus weg, zegt hij bij het portret van den Rabbijn: „Is dit nu niet het vleeschgeworden dogma?”

Zijn volgelingen, ondefineerbare dames en heeren van ondefineerbaren leeftijd, knikten tegen het schilderij en tegen elkander en fluisterden: „Precies,” „Je zou zoo zeggen.” Hij zeult hen van meesterwerk naar meesterwerk. Hij vertelt bij de Staalmeesters, dat die heeren juist een vergadering hadden gehouden en op het punt stonden weg te gaan toen iemand uit het publiek, naar wien ze allemaal worden verondersteld te kijken, een brutale vraag stelde. Als je

... die Aart de Gelder fixeerte of misschien wel den notaris in de buurt.

dat weet, kun je dit schilderij pas waardeeren. En is hij eindelijk bij De Nachtwacht gearriveerd — u weet wel dat zaaltje waar altijd die kriebelig-makende stilte hangt — dan brult hij, extatisch: „Zou je niet zweren, dat er licht achter brandde?” En de argeloozen wandelen verder met hem mee en hun halswervel knapt haast van het instemmend geknik.

En nu stil, nader zachtjens. Daar staat de Hoogere Museumambtenaar. Dus geen doodgewone suppoost, die er toch immers geen kijk op heeft, maar de wetenschappelijk-geschoolde-schilderijen-reiniger, de man, die alle buitenlandsche musea kent en hun catologi, de man, die thuis een kostbaar plaatwerk heeft om in te bladeren als het schemerlampje intiem gloeit; ziet, hij is niet vertrouwd met het schilderij, hij is er bijkans mee getrouwd. Hij staat half met zijn rug naar het doek toe en één arm legt hij vertrouwelijk om de gouden lijst met krullen! Hij kijkt zoo zwaar-moedig als een poema in den Dierentuin, en zijn mond staat half open of hij wil gaan speecheen over het heerlijke van het „onbegrepen-zijn.” Maar hij doet niets, hij staat daar maar met den arm om het schilderij, en de menigte wijkt eerbiedig opzij en denkt, dat hij een nazaat is van den Meester.

Daar was ook een allerliefst meisje, dat zoo intens stond te bewonderen, dat zij er van verdacht kon worden het te betreuren, dat zij Hendriekje niet was — dat toch in ieder geval hoopte een steun te mogen zijn in het leven van een jongen schilder. Heerlijk samen op een dak-kamertje en hij, als het kon, ook een beetje beroemd.

Loop eens mee, ongemerkt alstublieft, met dit zonderlinge tweetal. De ma, een slechte imitatie

„... ik vind, dat jij 't veel beter doet, Anselm...”

extase

minachting legde zij in dat persoonlijk voornaamwoord — „vinden 't mooi, omdat het van Rembrandt is, maar als jij het gemaakt had, zouden ze er heusch zoo'n drukte niet over maken.”

U zult het niet willen gelooven, maar het is een, iederen dag ad fl. te constateeren feit, er wordt nog gescharreld ook op 'n Rembrandt-tentoonstelling. Het is blijkbaar een lauw kunstje, want er wordt veel aan gedaan. Men neme de houding aan een schilderstuk te bestudeeren, maar wijde in werkelijkheid zijn aandacht aan de of dengene, die er vóór staat. En dan bemerk je gauw genoeg of er schilder-kunstig contact is. Een probaat middel is ook: voor de „Geslachte Os” te gaan staan en hardop zeggen: „Wat natuurlijk hè.” Tien tegen een, dat de andere bewonderaar of bewonderaarster lispelt: „Ja, vreeslijk natuurlijk.” En de Anschluss is er.

Ten laatste de man met de wilde haren en met de vingers langs de wang. Hij is een kwaad-willige, hij vindt niet alles prachtig, verrukkelijk, of enorm; hij durft er zelfs aan twifelen of alle geëxposeerde doeken wel van Rembrandt zijn. Maar omdat hij weet toch geen kans te krijgen te mogen laten drukken wat hij denkt, zwijgt hij en gaat in een borrel zijn emoties verdrinken.

M. SABEAU.

van de moedertjesgestalte van Esther de Boer-van Rijk, de zoon een slangachtig wezen, half een Amerikaansch toerist, half een huis- en decoratie-schilder. En die mama fluisterde: „Ze” — en welk 'n wereld van

... niemand begreep, waarom hij kwaad was...

Op reis door ons land.
IJSEL-OEVER IN GELDERLAND.

Verbooden liefde hebben

door
Enna Lacey

No. 2

Nanette klom naast hem op den bok. Rafel zat in elkaar gekronkeld op de armen van het meisje. Nu en dan kwam er een rood tongetje naar buiten om haar een droomerig likje te geven. Hij dommelde in, en zijn rustige houding scheen aan te duiden, dat hij zich op den thuisweg vist. Het was natuurlijk een groote dwaasheid, Maar toch...

„Wilgenhof — zal hier zijn,” sprak de man opeens, en hij bracht den wagen tot stilstand.

Nanette stapte af, ging het laantje in en naderde het huis.

Het was een groote ouderwetsche villa, en met een gevoel van respect klopte Nanette aan.

Een huisknecht deed open, en voor zij den tijd had, om iets te zeggen, had hij haar den hond al uit de armen genomen.

„Dank u wel juffrouw, dank u,” zei hij. „U weet niet, hoe blij zijn baas zal zijn. Hij was woedend, toen 't beest weg was, even voor 't diner. We hebben overal gezocht.”

„Ik heb hem op den kruisweg bij Lester gevonden,” zei Nanette. „Hij zag er zoo ongelukkig uit, dat ik 't niet over mijn hart kon krijgen, hem aan zijn lot over te laten.”

„Er is een belooning uitgelooft,” zei de bediende, „vijf pond, en...”

Nanette lachte.

„Ik hoef geen belooning te hebben,” zei ze. „Ik ben blij, dat 't dier terecht is. Goeden avond.”

„Goeden nacht.” De man scheen nog te aarzelen, iets te willen zeggen, maar Nanette wachtte niet. Zij moest naar huis, en 't stond nog te bezien, of zij weer zou kunnen rijden.

Maar voor zij een dozijn stappen ver het laantje in was, kwam de man haar achterop, en riep hijgend:

„Wilt u niet even binnenkomen, juffrouw? Zijne Hoogheid wil u graag zelf bedanken.”

„Zijne Hoogheid?” herhaalde ze verwonderd.

„Jawel, juffrouw. Wist u 't niet? Rafel hoort van zijne Koninklijke Hoogheid prins Michael van Boltana.”

„Prins Michael!”

Nanette stond den man verbluft aan te staren. Toen ging ze zwijgend met

hem mee terug naar het huis. Zij wist natuurlijk, wie prins Michael was. De kranten stonden vol over hem en over zijn daden. Hij was de lieveling van Europa om zijn opgewekten durf, die vaak lijnrecht tegen de hofgebruiken inging.

Hij was de eerste prins van koninklijken bloede, die zich van een vliegtuig bediende zooals een ander van een autobus. Hij voelde en toonde zich meer mensch dan vorst. Hij hoefde zich maar in de straten van Barmon, zijn hoofdstad, te vertoonen, om door een opgewonden gejuich gehuldigd te worden. Toen hij in Londen aankwam werd uit duizenden kelen „Lang zal hij leven” gezongen. En dat was de baas van Rafel! Toen Nanette de groote hal betrad, kwam er een kamerheer naar haar toe, en sprak haar aan.

„Zijne Koninklijke Hoogheid is u buitengewoon dankbaar,” zei hij. „Als u geen belooning wilt aannemen, zou hij u graag persoonlijk bedanken.”

„Dat is heusch niet noodig. Ik vind 't erg vriendelijk van zijne Hoogheid, maar...”

De man bracht haar naar een deur.

„Als u hier een oogenblik wilt wachten, zal ik u aandienen,” zei hij, en hij leidde haar een kamer binnen. Toen verdween hij, en deed zacht de deur dicht.

Maar terwijl Nanette naar den schoorsteenmantel liep, waarboven het portret hing van een statige dame met een kroon op, stond er een man op van een zitbank en sprak met verbazing:

„Nanette! Jij hier? Hoe komt dat?”

Oogenblikkelijk was prins Michael vergeten. Want de man, die voor haar stond, was Paul.

„Paul!”

Opeens voelde ze zich verlegen en hulpeloos. Ze was trouwens moe, nog week door de stormen van emoties, die zij had doorgemaakt. Zij kon zich niet inhouden en begon te schreien.

Oogenblikkelijk had Paul haar in zijn armen, en hij kustte haar, en hij drukte haar hoofd tegen zijn borst, en zei, dat hij haar liefhad, dat niets er meer op aankwam behalve hun liefde!

En toen, als een kind, wierp ze heel den last van haar angst op hem.

„Paul, ik ben zoo bang, dat ik toe zal moeten geven, en met Hugo Masters

trouwen," zei ze. „Mijn moeder wil het beslist, en zij weet altijd haar zin door te drijven. Je hoeft me niet zoo aan te kijken, Paul — je weet niet, wat 't zeggen wil, als je altijd moet vechten en tegenstribbelen...."

„O nee, weet ik dat niet?" Zijn oogen tintelden. „Ik heb 't laatste half jaar niet anders gedaan!"

„Maar jij hebt natuurlijk niet toegegeven?"

„Ik had 't bijna wel gedaan," zei hij. „Maar gisteren heb ik jou ontmoet. Nu weet ik, dat ik den weg moet volgen, dien mijn hart me wijst. Ik kan mijn vrouw niet door een ander laten kiezen."

„Een man is altijd vrij...." begon Nanette. Maar Paul viel haar in de rede.

„Ik ben niet vrij. Ik...." Hij zweeg opeens, en Nanette keek hem met nieuwe aandacht aan.

Hij was heel knap in avondkleeding, en nu eerst zag zij, dat hij een breed gouden lint met blauwen rand over de borst droeg — de een of andere ridderorde. Toen riep ze uit:

„O! Je behoort tot de hofhouding van den prins!" En zonder op antwoord te wachten ging ze voort: „Wat helpt 't allemaal, Paul.... 't is dwaas, tijd te verspillen met droomen. Ik zal wel met Hugo Masters moeten trouwen, en jij... met 't meisje, dat niet tennissen kan. En over tien jaar zijn we allebei onuitstaanbare stekelvarkens, en dan lachen we, als we aan vandaag denken."

„Geen kwestie van," zei Paul. Toen ging hij langzaam voort: „Nanette, je weet heel goed, dat we geen van beiden ooit zullen lachen om.... om het echte."

„Maar 't is niet echt!" riep ze wat zenuwachtig, en haar handen wezen naar de weelde om haar heen, „'t is heelemaal verkeerd. We hadden elkaar nooit moeten ontmoeten. Je bent rijk — je leeft in een heel andere sfeer dan ik...."

„Maak je maar niets wijs! Als 't op liefde aankomt, zijn we allemaal gewone mannen en vrouwen," zei hij opgewonden, en hij kustte haar op de haren, op de oogen, en keek haar toen aan, alsof hij haar uitdaagde, ook hem te kussen.

En de verdoovende zoetheid was te veel voor het meisje. Die overmeesterde haar, versloeg haar terughoudenden schroom. Zij kon niet anders, dan zijn uitdaging beantwoorden.

Langzaam, maar zonder verlegenheid, gaf zij hem zijn kus terug, en in de weelde van hun liefde stond de tijd stil.

Toen verbrak een stem die weelde, en riep hen beiden tot de werkelijkheid terug, want een deur was zacht geopend — er was iemand de kamer binnengekomen.

„Wat moet dat beteekenen?" vroeg de stem.

Bij instinct begreep Nanette, wie er sprak. Het origineel van het portret aan den muur. En zij keek haar koel aan, met een uitdrukking van geringschatting in de oogen, die het meisje kwetste.

Haar rijke zwartfluweelen japon, die tot op den grond neerhing, en het schitterende diadeem op haar zilveren haren, deden haar heel groot en statig schijnen.

In werkelijkheid was zij nauwelijks boven de middelbare grootte, al zouden maar weinig menschen, die haar voor het eerst zagen, dit opmerken. Haar oogen waren blauw, maar van een zoo lichte tint, dat zij bijna grijs leken, als de dageraad na een stormachtigen nacht.

Zij stond daar, koud en dreigend — vijandig zelfs.

„Ik heb om een verklaring van die eigenaardige scène gevraagd," sprak ze weer, en haar stem klonk nog kouder, dan toen zij zich voor het eerst had laten hooren.

Paul lachte, maar adenloos en roekeloos klonk die lach, toen hij zich opeens boog, en galant de hand der dame kustte.

Nanette fronste de wenkbrauwen. Zij voelde een vage onrust in zich opkomen. De handeling, die haar vrij theatraal voorkwam, scheen voor de oudere vrouw niets ongewoons te zijn.

Zij aanvaardde het eerbewijs, alsof zij er recht op had; en zelfs, alsof zij het reeds verwachtte. Toen sprak Paul.

„Nanette, mag ik je mijn moeder voorstellen," — en toen, na een bijna onmerkbaar pauze: „Hare Majesteit koningin Rosalie van Boltana."

Koningin Rosalie!

Bijna ongeloovig stond Nanette de oude dame aan te staren, toen begon zij langzaam te begrijpen. Het was waar. Het was geen afschuwelijke droom. Nu wist zij, waarom dat portret haar zoo bekend was voorgekomen. Stonden de kranten niet vol over koningin Rosalie?

Trotsch, heerschzuchtig, beslist, hield zij het lot van haar land in haar slanke handen. Door haar beleid was de troon nog veilig voor prins Michael, haar zoon.

Michael! Paul! Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Michael van Boltana! Dat beteekende....

Zij keerde zich naar hem toe en strekte smeekend de handen uit, als wou ze zwijgend verzoeken om een tegenspraak van haar gedachten.

„Paul!" zei ze, „o Paul! 't is toch niet waar?"

Opnieuw sprak koningin Rosalie.

„Michael, wie is dat meisje? Was zij het niet, die je hond heeft teruggebracht? Graaf Dorsta heeft je

overal gezocht, omdat je haar wilde bedanken. Klaarblijkelijk heb je dat al gedaan," zei ze sarcastisch. „Moeten we haar nog langer ophouden?"

Haar woorden klonken des te hatelijker, omdat zij niet boos was. Zij toonde enkel een koele vijandigheid, waartegen, zooals het meisje voelde, niet te vechten viel. Toen, terwijl zij Paul in het gezicht keek, kwam het volle begrip.

In die eene seconde was heel de zoetheid van haar liefdesgeschiedenis verstoord, en zij zag haar avontuur, zooals het werkelijk was, zooals het zijn moest.

Een holle waan!

En nu was het meer het vrouwelijk instinct dan het begrip, waardoor zij gedreven werd.

Zonder Paul nog te durven aanzien maakte ze een diepe buiging voor de koningin. Hare Majesteit beantwoordde die door een zeer lichten hoofdknik. En toen, terwijl het meisje roerloos stond, onhandig weifelend, hoe zij de spanning van het tafereel moest breken, maakte de koningin een heel licht handgebaar naar haar zoon. Nanette begreep.

Voor de tweede maal maakte zij haar buiging, maar nu die den man gold, dien zij liefhad, was de beteekenis ervan zeer duidelijk.

Zij deed met die buiging afstand. Zij en Paul konden nooit iets voor elkander zijn. Er was een slagboom tusschen hen, die nooit kon worden verbroken of opgeheven — en zij erkende dat.

„Nanette! Toe, doe dat niet!"

Paul sprak dringend, smeekend, en hij stak de hand uit, om haar op te heffen uit haar nederige houding. Maar zij stiet die hand af, en stond hem toen toornig aan te staren.

O, 't was wreed van hem, dat hij haar bedrogen had! Zij had nooit zooiets kunnen vermoeden....

Koningin Rosalie begon rustig te spreken.

„Het is vriendelijk van u, dat u zich zooveel moeite met den hond gegeven hebt. Graaf Dorsta zal u de uitgelofde belooning geven. Als u het bedrag van vijf pond niet voldoende vindt voor uw moeite, kunt u dat met hem bespreken," voegde ze er hooghartig aan toe.

„Ik wil niets hebben, niets — ook geen bedankje," riep Nanette haar toe en trots wierp zij het hoofd achterover. En op dat oogenblik van haar

Op reis door ons land.

LANDELIJK, EEN PLAATJE ZOOALS MEN ER VELE IN WERKELIJKHEID IN ONS MOOIE LAND KAN ZIEN, IN GRONINGEN ZOO GOED ALS IN GELDERLAND EN OVERIJSEL, OF IN HET ZUIDEN.

BEKROOND IN ONZE PRIJSVRAAG

KOSTEN ?
SAMEN fl. 1.71

BON

Aan de Reclame
Afd. A 2 EVER-
LASTING-fabri-
ken Heeze (N.-B.)

Hierbij 5 Everlasting-etiketten. Wilt U mij de volledige werkbeschrijving met reproductie in originele kleuren zenden van Uw bekroonde kinderkleertjes?

Naam

Adres

Kinderkleertjes hooren uit Everlasting gebreid te worden. Want, wat hebben ze niet te verduren, hoe vaak moeten ze niet in de wasch? Het sterke Everlasting kan er tegen! 't Is kleurecht, lichtecht en waschecht. En het blijft soepel en mooi! Zendt ons 5 Everlasting-etiketten, wij sturen U dan de volledige werkbeschrijving van deze aardige, bekroonde kinderkleertjes. Het broekje kost 41 cent aan Everlasting, het truitje 48, rokje en ceintuurtje 82 cent! Samen . . . fl. 1.71, waar Uw dochttertje lang mooi voor zal zijn!

EVERLASTING

per knot van 100 gram..... 34 ct.

REISRUUBRIEK

Deze rubriek komt in een gecombineerde oplaag van 225.000 ex. Voor adv. wende men zich tot de adm. v. d. blad

Lugano-Paradiso HOTEL VICTORIA AU LAC
(Zuid-Zwitserland) gerenommeerd familiehotel, direct aan het meer. Pensionsprijs voor kamers m. uitz. o/h. meer, m. balc. Zw. fr. 12-13 bij 1e klas bediening. Prosp. direct op aanvraag. C. JANETT, eigenaar. Filiaal: „Hotel Suvretta Arosa“, Pension vanaf Zw. fr. 11.-

MELCHTAL Brünigroute Obwalden (Zwitserland)
KURHAUS MELCHTAL
900 M. boven zee Voll. pension vanaf fr. 6.-. Zorgv. bed.

HOOG
en
DROOG
op een
5 cents
Aspaca
Vruchtenrol

De echte
ASPACA
VRUCHTENROLLEN
worden alleen gefabri-
ceerd door de
N.V. LONDON CAMEL
WORKS **BREDA**

BREUKLIJDERS

Dit is C. H. SCHOLTE, die na 22 jaar breuklijder te zijn geweest, zichzelf enduizenden anderen van breuklijden bevrijdde door zijn nieuwe uitvinding van het **PATENT LUCHTAPPARAAT**.

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt kosteloos om het boek met afbeeldingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE

Aert v. Nesstr. 105a - Rotterdam
Waarschuwing. Laat U niets anders opdringen, want even goed of beter bestaat er niet.

Door de
ZON
verbrande
huid
verzacht en geneest
men met

PUROL

Doozen 30 en 60 ct. Tube 80 ct.
Bij Apoth. en Drogisten

78 JAAR ZONDER KWALEN.

Zij voelt zich als 48.

Ook op hoogen leeftijd zijn piijnen en kwalen wel te vermijden. Als ze komen is er altijd een oorzaak voor, een oorzaak die wel verholpen kan worden. Hier volgt een kleine les om oud te worden, gegeven door een vrouw van 78.

„De laatste vijf jaar heb ik geregeld Kruschen Salts gebruikt, en ik moet U eerlijk bekennen dat ik er niet meer buiten zou willen. Ik heb nu in 't geheel geen pijn meer en ik voel me zoo jeugdig alsof ik 48 was. Niemand wil gelooven hoe oud ik ben. Ik schrijf het alles toe aan Kruschen Salts.“

Mevr. C. M."

Vele mensen worden oud, lang voor hun tijd, omdat ze één noodzakelijke vereischte voor de gezondheid verwaarloozen: de vereischte van een inwendige zuiverheid. Eindelijk beginnen ze eens

met het gezonde Kruschen-systeem. En dan — waarschijnlijk voor het eerst in hun leven — zullen elken dag alle afvalstoffen uit het organisme worden verwijderd. En bijna onmiddellijk voelen ze, dat hun jeugd teruggekomen is. Zij voelen zich energiek en opgewekt. In één woord, dit is het beroemde Kruschen-gevoel!

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heeregracht 209, Amsterdam (C).

LIJDERS AAN MAAGPIJN

maagkramp, zuur, hartwater en slechte spijsvertering zullen baat vinden bij het gebruik van het reeds meer dan 40 jaren in den handel zijnde

Maagpoeder Boom

Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per doos.

diepste vernedering toonde zij evenveel majesteit, als de koningin zelf. En toen Paul naar haar keek, kwam er trots in hem op.

Nanette had zich omgekeerd en was al halverwege de deur, toen hij haar door een snelle beweging belette, verder te gaan.

„Nanette, ga nog niet weg. Je moet hooren, wat ik tegen mijn moeder te zeggen heb,” zei hij heesch. En onmiddellijk sprak hij door, zich tot de koningin wendend: „Ik weet, dat ik u pijn ga doen, maar ik moet het u zeggen — ik kan nooit met prinses Natalie trouwen.”

„Die verbintenis is noodzakelijk,” gaf de koningin ten antwoord. „En wat je gevoelens betreft — een kroonprins kan zich de weelde van gevoelens niet veroorloven.” Zij keek hem aan en ging voort: „Michael, ben je niet wijs? Je weet even goed als ik, dat ze morgen hier komt. Tegen 't einde van de week moet jullie verlovings bekend worden gemaakt. Het belang van het land eischt dat huwelijk. Het brengt vriendschap tusschen Paisla en Boltana — en het brengt geld in de schatkist. Het is de eenige manier, om het vertrouwen van het volk te herwinnen. Je moet zulke domme dingen niet zeggen. Gebeuren moet het toch.”

„Moeder, het kan niet! Ik heb vroeger geredeneerd en gesmeekt — maar nu kan ik me niet meer schikken. Voor mij komt er maar één ding op aan: dat ik eindelijk de liefde gevonden heb.”

„Liefde! Onzin! Een prins kan zich geen liefde permitteeren, of hij moet iemand liefhebben van gelijk bloed als het zijne.”

De koningin en de prins schenen beiden te vergeten, dat er een derde tegenwoordig was. Zij werden beiden boos. Zij bleven beiden op hun stuk staan. Nanette voelde haar zenuwen aangrijpen door de heftige emoties, waarvan zij getuige was.

„Dan zal ik u nog meer moeten teleurstellen, moeder, door van mijn troon af te zien. Wat doet 't er tenslotte toe, wie er in Boltana regeert, ik of Lettin?” zei Paul rustig.

„Lettin? Je kunt even goed zeggen de revolutie!” riep de koningin hartstochtelijk uit.

„Als u de waarheid niet wilt erkennen, en u met alle macht aan uw troon vastklemt, krijgen we daardoor revolutie,” zei Paul heftig. „Moeder, bent u 't dan nog niet moe, om te tobben en te vechten voor iets, dat wij niet meer hebben en niet meer terug kunnen krijgen? Ons land wil de alleenheerschappij van ons niet meer — en u blijft weigeren, het een grondwet te geven. Ook al zou ik met prinses Natalie trouwen, dan kregen we nog niets anders dan een poos uitstel. Daarna zouden er twee menschen verbannen worden, in plaats van één. Het is nu al de vraag, of we ons zullen kunnen handhaven, als we het volk medezeggenschap geven in de regeering, zooals het in bijna alle landen gebeurt. Waarom zouden we onze nederlaag niet erkennen, of liever, blij aanvaarden als een gelukkige oplossing. Dan kunnen we misschien in Boltana blijven, al is 't dan maar als particulieren. Weest u edelmoedig, nu u de laatste hoop verliest, moeder. Accepteert u Nanette. Laat de heele wereld zien, dat u de liefde hooger stelt dan een kroon, en dat u mijn vrouw als dochter erkent...”

„Nooit!” De koningin sprak snijdend koud. „Morgen komt prinses Natalie met den prins, haar vader. Ik heb de bekendmaking voor de pers al opgesteld. Het huwelijk is vastgesteld op de eerste week van November. Het moet doorgaan.”

„Maar mevrouw, ziet u dan niet...”

„Ik zie, dat jij totaal geen eergevoel meer hebt. Het mooie gezichtje van een meisje voor te trekken boven een koninkrijk! Dat kind heeft je begoocheld, jongenlief. Vergeet haar. Dat zul je ten slotte toch moeten. Een prins moet leeren, geen andere gevoelens te koesteren, dan die zijn land tot nut kunnen strekken.”

„Ik zou mijn land nog meer van dienst zijn, als ik het verliet, voordat er bloed vergoten wordt,” zei hij kalm.

„Nonsens! Ik ben de koningin. Zolang ik de teugels in handen heb blijft Boltana een koninkrijk. En ik houd die teugels in handen... om jou.” Nu voor 't eerst klonk er ontroering in haar stem, maar haar trots hielp haar, die te onderdrukken, en zij sprak verder, voor 't uiterlijk even ongevoelig als

tevoren. „In ieder geval weiger ik, van mijn heele levensdoel af te zien, omdat jij je belachelijk wenscht aan te stellen. Je gaat prinses Natalie bij haar aankomst te Harwich begroeten, en je verloving wordt aangekondigd, zooals we ons dat hadden voorgenomen.”

„Ik kan niet met prinses Natalie trouwen — met een ander in mijn hart. Dat zou een lage levensleugen zijn. Ziet u niet, dat ik 't meen? Als Nanette mijn vrouw niet kan worden, trouw ik nooit,” zei Paul. En terwijl hij sprak, glimlachte hij het meisje geruststellend toe, en hij deed een stap in haar richting — maar nu verloor deze de heerschappij over haar gepijnigde zenuwen, en trots wendde zij zich naar de koningin.

En op dat oogenblik waren het enkel twee vrouwen, die tegenover elkaar stonden. Het koningschap, en al wat er mee samenhang, werd vergeten voor die dwingender gevoelens van liefde en haat, van toorn en eerzucht, die hen beiden bezielde.

„U schijnt mij heelemaal te vergeten,” zei het meisje boos. „En u zult toch wel toegeven, dat ik in deze kwestie recht heb, om mee te spreken! Ik bedank er voor, over mijn toekomst te laten beslissen, zonder er zelf in gehoord te worden. En begrijpt u nu alstublieft goed, dat het er niet om gaat, of de prins mij trouwen wil of niet. De kwestie is, of ik er in toe zou stemmen, de vrouw van zijne Hoogheid te worden!” Zij verborg den doodsstrijd van haar hart en hief het blozende gezicht nog wat hooger, toen zij haar ultimatum uitsprak. „En dat weiger ik — absoluut en beslist. Onder geen omstandigheden zou ik me willen verbinden met een man, dien ik niet zou kunnen vertrouwen.”

(Wordt vervolgd.)

Op reis door ons land.

DE KOE IS VERKOCHT — (B1)
MEERSSEN IN ZUID-LIMBURG.

BEIEREN RUST BIJ DEN RAADSKEL

DEN RAADSKELDER TE UTRECHT

Vrouwenleven

DE BLOUSE VIERT HOOGTIJ

Eigenlijk werden er altijd blouses gedragen, want altijd, zolang we ons herinneren kunnen ten minste, is er het mantelcostuum geweest en bij een mantelcostuum is immers de blouse, in den een of anderen vorm, onontbeerlijk. Maar in de laatste jaren is de blouse meer en meer op den voorgrond getreden en nu, in het tegenwoordige seizoen, hebben de grootste Parijse modeontwerpers zich beijverd voor het lanceren van allerlei nieuwe modellen: eenvoudige blouses voor den ochtend, sportieve blouses, sweaters, pullovers en vesten voor de reis en voor al wie aan sport doen of doen alsof. En dan is er zeer veel werk gemaakt van de blouse voor den namiddag.

Hermès heeft zich vooral gewijd aan sport-ensembles; een gestreept wijd open vest over een blouse met plat rond kraagje van effen jersey wordt gecompleteerd door muts, sjaal en handschoenen; bij mutsje en sjaal zijn de smalle strepen, evenals bij het vest, schuin tegen elkaar aan gezet, terwijl diezelfde strepen, in zig-zag lijn, de hoge manchetten der handschoenen sieren.

Een ander model, een eenvoudige pullover van effen beige wol, heeft als eenige garnering om de V-vormige halsopening en om de polsen een gebreiden rand in smalle strepen van rood, groen, wit, geel en bruin. Eénzelfde rand versiert het bijbehorende mutsje.

Rouff maakt bij zijn fraaie namiddagblouses van georgette of crêpe de chine veel gebruik van fijne valenciennes kantjes, die er iets echt vrouwelijks aan geven. Daar is, bijvoorbeeld, een heel

eenvoudig aandoend modelletje van witte crêpe de chine, waarvan het ronde kraagje, dat slechts even den hals vrij laat, versierd is met 4 rijen even ingerpelde smalle valenciennes boven elkaar. De half lange mouwtjes zijn eveneens met valenciennekantjes ver-

Modern nachthemd met garnering van fijne opnaaisels.

de lijn volgt van de V-vormige halsopening. De pofmouwtjes van deze blouse worden eveneens versierd met een dwarsen rand van fijne opnaaisels.

Bij een ander model van wit georgette, waarvan het voorpand in de lengte met plooitjes is versierd, wordt de ronding van den uitgeschulpten met valenciennes kant afgewerkten berthe-kraag en van de zich daarbij aanpassende mouwtjes verkregen door op regelmatige afstanden, tot halverwege ingenaaide plooitjes.

En bij weer andere modellen werd door schuin ingenaaide plooitjes een strepen-effect verkregen.

Ook bij het moderne ondergoed wordt veel gebruik gemaakt van de practische en fraaie garnering met fijne opnaaisels.

Een voorbeeld daarvan is het elegante en toch eenvoudige nachthemd van onze afbeelding. De ronde halsopening en de pofmouwtjes zijn ingehaald. Een strik en ceintuur van zijden lint werken het geheel af.

Onze tweede afbeelding toont aan op welke wijze bij de moderne gestreepte toiletten de stof zelf als garnering wordt aangewend. Dit namiddagtoilet van Lucien Lelong, met aangeknipte sjaal, werd ontworpen in groen met wit gestreepte zijde. De bijbehorende witte cloche hoed is van binnen met groen gevoerd. Een groen wollen mantel completeert het geheel.

Het elegante toilet van onze derde afbeelding, „Cocktail” gedoopt, heeft de allernieuwste eenigszins hoog geplaatste taillelijn. Dit toilet in prinsessevorm, werd ontworpen in marineblauw crêpe de chine.

De elegante bolero is gegarneerd met geplisseerde volants van lichtblauwe organdi, geborduurd met moesjes.

PAULA DEROSE.

Het gebreide Kapmanteltje.

Ter beantwoording van eenige vragen betreffende het breien van het kapmanteltje, besproken in ons nummer van 17 Juni, nog even 't volgende: Het manteltje wordt gebreid van tweedraads wol met zijde op aluminium naalden No. 21.

THÉRÈSE.

Hoe men strepen tegen elkaar plaatst bij de nieuwe toiletten. Wit met groen gestreepte zijde vormde hier het materiaal. De witte hoed is met groen gevoerd. Een groen wollen mantel completeert 't geheel.

Namiddagjapon van marineblauwe zijde. De bijbehorende bolero is gegarneerd met geplisseerde volants van lichtblauwe organdi.

sierd. Het voorpand van deze blouse heeft als garnering negen smalle opnaaisels aan weerskanten van een paar vingers breedte glad gehouden stof in het midden.

Fijne opnaaisels vormen trouwens van vele der nieuwe blouses de hoofdgarnering. Een blouse van wit crêpe georgette, bijvoorbeeld, heeft een rand van fijn ingenaaide plooitjes dwars onder de armen, welke van voren uitloopt in 'n punt, die

*Het gebruik van den Schuimbril
maakt het haarwasschen
tot een genot:*

De oogen worden voor het waschwater afgesloten. Het uitzicht blijft ongehinderd. Geen in den blinde tasten meer naar handdoek of kraan. Alleen Zwartkop-Shampooon biedt U den doorzichtigen Schuimbril.

Nog een andere toevoeging biedt U alleen Zwartkop-Shampooon: het voor naspoeling bestemde „Haarglans“. Haarglans adstringeert (bindt) het opgezwollen haar en lost de ingedrongen alkali op (neutraliseert het). Haarglans bevordert de houdbaarheid van ondulatie en permanent-wave. Het haar krijgt een mooien glans, waardoor gezond haar zich kenmerkt.

Wanneer U haast hebt: in 3 minuten geeft Zwartkop - Droogshampooon U mooi haar.

ZWARTKOP-SHAMPOON

met Haarglans en Schuimbril

Voor Nederland: Fa. C. F. van Dijl & Zoon, Dordrecht.

PIJNLIJKE HUID?

WAAROM

LANGER LIJDEN?

Krabben en wrijven maakt het jeuken erger. Ge beschadigt de huid en kunt 's nachts niet slapen. Koop een flacon D.D.D. De eerste druppels doen de jeuk reeds bedaren en bezorgen U een rustigen slaap. D.D.D. brengt altijd verlichting, omdat het diep in de poriën dringt en daar de ziektekiemen doodt. Het is geen vette zalf, maar een heldere vloeistof. Het wordt met succes aangewend tegen ekseem, uitslag en andere huidaandoeningen. Koop nog heden een flacon van 75 ct. of f 2.50 bij Uw apotheker of drogist. C-12

**DDD. GENEESMIDDEL
TEGEN HUIDAANDOENINGEN**

Doelmatige Publicatie

van uw zakennieuws
is van groot belang

voor uw onderneming

**Gesterkt en
gekalmeerd**

worden Uw vermoeide en
overprikkelde zenuwen
door het gebruik van

**Mijnhardt's
Zenuwtabletten**

Glazen buisje 75 ct.
Bij Apoth. en Drogisten.

*Hoe voorkomt men den
pijnlijken zonnebrand?*

Licht, lucht en zon, spelen aan het strand, baden in zee, niets gezonder dan dat voor Uw kinderen. Wees echter voorzichtig! Al gauw verwekken de zonnestralen een pijnlijken, zelfs gevaarlijken zonnebrand. Wrijf het lichaam van tevoren flink in met

NIVEA
of **NIVEA-OLIE**

U voorkomt dan dit gevaar; bovendien krijgen de kinderen een gezonde, door de zon gebruide teint.

*En de huid nimmer nat aan de
zonnestralen blootstellen!*

Nivea in doozen van 20, 40 en 90 cents
in tuben van 35 en 55 cents

Nivea-Olie in flesschen van 75 en 120 cents

Pebeco Mij., Sarphatikade 3, Amsterdam-C.

Alleen **NIVEA** en **NIVEA-OLIE** bevatten het de huid verzorgende Eucerit

Kruispunt.

De DUBBELGANGER

DOOR AMOS MOORE

De heeren Walter Burnet en Edward Hall leken zóóveel op elkaar, dat men ze van elkaar onderscheiden kon, als zij naast elkaar stonden — maar men wist toch niet goed, wien men vóór had, als men één van tweeën apart zag.

Overigens gaapte er tusschen de beide heeren een diepe kloof. Walter Burnet was reiziger, en verdiende een pond of zeven per week; Edward Hall was een der directeuren van de firma, waarvoor Walter reisde, en maakte ongeveer zeven-duizend per jaar.

Het mag geen wonder heeten, dat de heer Burnet door de jongere leden van het personeel soms voor den heer Hall werd aangezien; en gezien de menschelijke ijdelheid hoeft het óók niet te verwonderen, dat meneer Burnet niet altijd direct op die vergissing wees.

Dit kwam den heer Hall ter oore — en hij wás er al beu van, door onbekenden van minderen stand op den rug te worden geklopt en te worden toegesproken als „Walter.”

Edward Hall sprak er met een anderen directeur over.

„’t Wordt me te erg,” zei hij. „Ik denk, dat ik dien Burnet maar ontsla. Zijn verkoop is óók al zoo goed niet meer tegenwoordig.”

„’t Gaat overál slecht,” zei de ander. „En hij kan maar niet alles aanpakken — met dat gebrek aan zijn schouder....”

„Begin dáár nu niet over,” riep Hall, een beetje warm. „Ik ben óók in den oorlog geweest, ze hadden mijn schouder óók in kunnen slaan, of mijn hoofd. Ik wil Burnet kwijt....”

„Enfin, als je beslist wilt....”

En zoo kreeg Burnet zijn ontslag — op een maand. Toen hij ’t hoorde, werd hij ziek — echt ziek, met dokters-attest — en er moest aanstonds een plaatsvervanger worden gezocht om zijn district te bereizen.

Toen kwam er in Edward Hall een vreemde bekoring op. Burnet had zich zóó dikwijls gehouden, alsof hij Hall was — nu wou Hall ook wel eens voelen, hoe ’t aandeed, om Burnet te zijn.

Daar was ook zakelijk iets vóór. Hij zou zelf zien, met welke moeilijkheden de reizigers te kampen hadden. Hij kon probeeren, den kwijnenden omzet in Burnet’s district weer op te heffen. Hij moest er eens uit óók, voor zijn gezondheid. Maar eigenlijk dreef hem het verlangen, het voorbeeld na te volgen van dien koning, die als gewoon burger rondtrok tusschen zijn onderdanen. Het leek hem wel een avontuur....

Zijn mede-directeuren keken twijfelachtig, maar gaven op zijn aandrang en zakelijk betoog toe; en zoo trok Hall er op een zomerdag op uit met den auto der „Koning Arthur Sigaretten”, en een lange lijst van winkels, die Burnet placht te bezoeken; want de Koning Arthur Tabaks-Maatschappij leverde niet aan grossiers, maar rechtstreeks aan den kleinhandel.

Overal drukte men hem de hand en werd hij toegesproken als „meneer Burnet.” Hij nam orders op en ontving geld — maar met eenige verwondering bemerkte hij, dat de orders iets beneden de laatste opgaven van Burnet bleven.

Enfin, daar was niets aan te doen. De tijd scheen zóó slecht te worden, dat ook het verbruik van de volks-sigaret daalde.

Eerst toen Hall in Springfield kwam vond hij bevestiging voor zijn vermoeden, dat Burnet niet heelemaal zijn plicht tegenover de firma had gedaan.

Hall had ook „Hotel de Zon” op zijn lijstje staan. Hij ging naar binnen, en vond den herbergier tegen het buffet staan leunen, min of meer somber, uitziende naar klanten.

Hall sprak hem aan op gemoedelijke reizigers-manier.

„Hallo, meneer Ralley! Gaat ’t goed?”

Ralley was niet minder hartelijk.

„Iets voor me te doen vandaag?” ging Hall voort.

„Hm,” zei Ralley grommend. „Geef maar vijfhonderd stuks in doosjes van tien. Van twintig heb ik er nog zat.”

Hall lachte.

„Klein beetje dezen keer!” zei hij half schertsend.

„Ja hoor eens,” zei Ralley, „ik kan ze niet dwingen, om dat bocht van jullie te rooken, als ze geen zin hebben, wel?”

„Nou nou! Dat meent u niet. Er bestaat geen fijnere sigaret voor dien prijs. Als u ’n beetje uw best doet.... Als de lui om sigaretten vragen, geeft u gewoon Koning Arthur.... O ja, we hebben nog wat te vereffenen ook.... een pond achttien en zes.”

„En nóg een pond,” zei Ralley effen.

„Twee pond achttien en zes? Ik geloof, dat u u vergist. Ik heb ’t opgeschreven. Eén pond....”

„Ik bedoel ’t pond, dat ik van jou krijg,” zei Ralley.

„Pond van mij? Welk pond?”

„Dat je van me geleend hebt, toen je den vorigen keer hier was,” zei Ralley.

Hall dacht snel na.

„O, dát? O ja, da’s waar ook. Goed, dan krijg ik maar achttien-zes. Pardon dat ik er niet zoo gauw aan dacht.”

Toen het resteerende bedrag hem met blijkbaaren tegenzin was uitbetaald, vertrok Hall snel. Hij mocht dien meneer Ralley niet.

’t Was maar goed, dacht hij, dat die Burnet er uit lag. Geld leenen van de klanten! En dan later de afrekeningen niet in orde zeker. Verbeeld je, dat hij, Hall, op een autotocht met vrienden of zoo even wat was gaan gebruiken bij Ralley, en dat die hem dan voor Burnet hield en om zijn pond vroeg! Nee, ’t was maar goed, dat Burnet wegging.

Over ’t geheel echter had hij ’t tot nu toe wel leuk gevonden, voor Burnet te spelen. Hij onder-vond nu een kant van het leven, dien hij wel geweten, maar nooit doorvoeld had. Hij begon ook te beseffen, met welke moeilijkheden Burnet te kampen had gehad. Hij, die aan vleierij en respect gewoon was, kreeg grauwen en snauwen — en elders wel hartelijkheid, maar weinig orders of geld. Nog niemand had gemerkt, dat hij Burnet niet was — maar de aanblik van den auto der firma hielp hem natuurlijk.

In het postkantoor, tevens warenhuis van het dorp, waar zijn plicht hem heenriep, kreeg hij een nieuwen kijk op Burnet. Een meisje, zoo frisch als een roos, scheen te ontluiken, toen hij zich vertoonde. Ze boog zich over haar toonbank heen.

„Dag lieveling,” zei ze.

„Eh... dag lieveling,” zei Hall — wat had hij anders kunnen zeggen?

Ze keek hem allerheerlijkst aan en stak hem een blozend gezichtje toe. Hall aarzelde en kuste het toen. Het was zeer aangenaam. Toen ging hij weer recht staan en deed zijn zakelijk masker voor.

„Hoeveel?” vroeg hij.

„Kussen?”

„Nee, sigaretten.”

„O, net als altijd. Wat heb je? Je bent zoo... anders.”

„Ik? Hoe anders?”

„Och niets.... Is dat pak slaag van Alfred al over?”

„Dat...?”

„Toen hij gezien had, dat je me kuste. Zoo'n leelijke grove bruit! Ik heb hem honderdmaal gezegd, dat ik niets van hem weten wou.”

„Dan zou ik 't hem nog maar eens vertellen,” zei Hall.

„Je bent echt raar vandaag. Heelemaal jezelf niet, bedoel ik. Ik ben blij, dat die schram op je voorhoofd over is. Alfred heeft 't heele dorp rond loopen schreeuwen, dat je geen hand had uitgestoken, om je te verdedigen. Zoo'n lafaard.”

„O ja?”

Hall voelde op dat moment zeer weinig voor zijn employé, die maar meisjes scheen te kussen, en geld leende van herbergiers, en zich door een kwajongen af liet ranselen. Maar omdat hij tijdelijk in Burnet's schoenen stond, voelde hij óók weinig voor Alfred. Hij had het gevoel, dat er iets afgerekend moest worden. 't Was, alsof zijn eigen eer besmeurd was. Hij begon er bijna naar te verlangen, dien Alfred te ontmoeten.

En hij werd niet teleurgesteld, want juist viel er een schaduw door het raam naar binnen. „Pas op,” fluisterde het meisje snel. „Ga maar liever...”

„Kun je net denken,” riep Hall uit, en zich buigend over de toonbank kuste hij haar met nadruk. Toen ging hij.

Buiten werd hij aangeklampt door een groot exemplaar van landelijke jongelingschap met een knorrig en dreigend voorkomen.

„Ik wou je 'ns eventjes spreken,” bromde Alfred.

„Best,” zei Hall vriendelijk. „Kost niets.”

„Weet je nog, wat ik je den vorigen keer gezegd hebt?”

„Nee — zal wel niet veel van belang geweest zijn.”

„Ik heb je gezegd, dat je Nelly met rust zou laten. Weet je nog, wat je den vorigen keer van me gehad hebt?”

„Ik heb een slecht geheugen — en soms 'n slecht humeur ook.”

Alfred lachte spottend.

„Lak aan je humeur. Je hebt geen vinger uitgestoken.”

„Zeker een luie dag gehad,” zei Hall. „Dan zal ik ze nu uitsteken.”

Hij was niet in training, maar hij had vroeger wat gebokst en hij voelde, dat hij Alfred aankon. Hij gaf een proeftik. Alfred kwam in actie — en verklaarde dertig seconden later, door te blijven liggen, dat hij de zaak opgelost achtte. Met een tevreden gevoel klom Hall in zijn auto.

Gelukkig — heel gelukkig — dat Burnet er uit ging! Meisjes kussen, met boerenjongens vechten en geld leenen van klanten. Mooien naam bezorgde hij de firma!

Hij ging zijn laatste visite maken en wou daarna zijn wagen bestijgen en weggrijden, toen een klein rimpelig vrouwtje aan kwam hobbelen; haar rimpels werden verdubbeld door den vriendelijksten glimlach, die ooit een oud gezicht had opgeklaard.

„Daar heb ik je!” lachte ze. „Waarom ben je niet gekomen om je shilling? Hier is hij.” En ze probeerde hem een shilling in de hand te duwen.

„Eh... wat is dat?” vroeg Hall.

„Nou, van dat pond, dat je me geleend hebt.”

„Welk pond?”

„Hou je maar niet zoo,” lachte de oude dame.

„Dat pond, dat je me geleend hebt, omdat ik anders uit m'n huisje gezet werd.”

„O — dát!” zei Hall. „Daar zou ik me maar geen zorg meer over maken.”

„Ik heb beloofd,” zei de oude dame koppig, „dat ik iederen keer, als je hier kwam, een shilling af zou betalen — dus nu zul je 'm aanpakken ook. Je hebt 't zelf niet te breed, anders had je dat pond niet van Ralley hoeven te leenen. Je had groot gelijk, dat je 't niet van 't geld van de firma af wou nemen. Ik zou geen minuut rust gehad hebben, als je 't wel gedaan had.”

Hall zette groote oogen op. Hij had 't gevoel, dat hij opeens midden in een stichtend verhaal voor de jeugd zat, waarin de held altijd recht-schapen handelt en altijd verkeerd begrepen en vervolgd wordt, tot 't laatste hoofdstuk toe. Het oude vrouwtje gaf den laatsten stoot.

„En wanneer is de bruiloft?” vroeg ze guldig.

„De... hè?”

„Jij en Nelly van den bazar.”

„O, binnenkort,” zei Hall. „Als ik opslag krijg.”

„Ik ben benieuwd, hoe Alfred er over denkt.”

„Kan die wel denken?”

„Nee, ik geloof ook niet — groote vette lafaard, om je zoo tegen den grond te slaan, omdat hij wist dat je niets terug kon doen, met dien schouder van den oorlog.”

De oogen van Hall werden nog grooter. Als het een verhaaltje was, dan was zij de goede Pete-moei, die alles in orde brengt. Hij frommelde

in zijn zak en haalde een biljet van een pond te voorschijn.

„Hier moeder,” zei hij. „Ik heb geld zat. Een eh... buitenkansje gehad. Bewaar dat maar voor de volgende huur.”

Hij ontvluchtte haar dank, en reed weg met het gevoel van wroeging, dat iedere echte mensch ondervindt, als hij een ander verkeerd heeft beoordeeld. Burnet moest blijven — al zou hij er om moeten bidden. Zelfs als je zakelijk keek — Burnet had altijd meer orders thuisgebracht, dan hij zelf nu had kunnen krijgen.

Hall ging dien avond naar bed in een reizigers-hotel, en hij glimlachte, toen hij zijn oogen dichtdeed. Wat 'n dag was 't geweest! Hij had een rozenmeisje gekust, en hij had gevochten. En wat 'n kèrel moest die Burnet zijn!

Hij moest zorgen dat Burnet opslag kreeg — dat hij met 't rozenmeisje uit den dorpsbazar kon trouwen.

„Maar hij heeft zich voor jou uitgegeven,” zei een stem in Hall's bewustzijn.

„Ja,” dacht Hall met een grinnikje, „en ik heb me voor hem uitgegeven — dus nu zijn we quitte.”

Hij dacht aan het rozengezichtje, dat hij gekust had.

„En ik zou er niets op tegen hebben, nog eens voor Burnet te spelen,” dacht hij, en weer lachte hij.

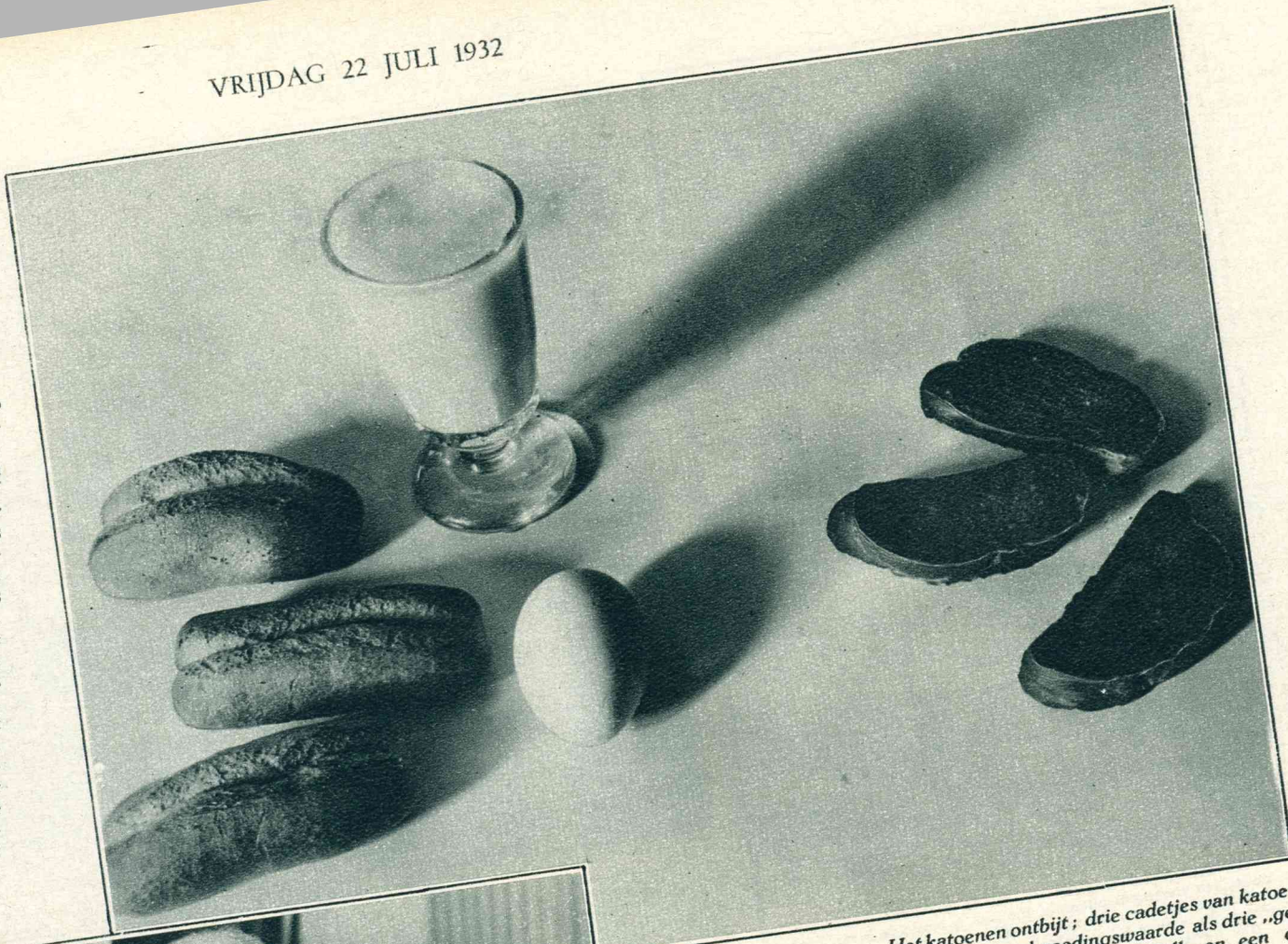
De zon als mozaïk-kunstenaar.

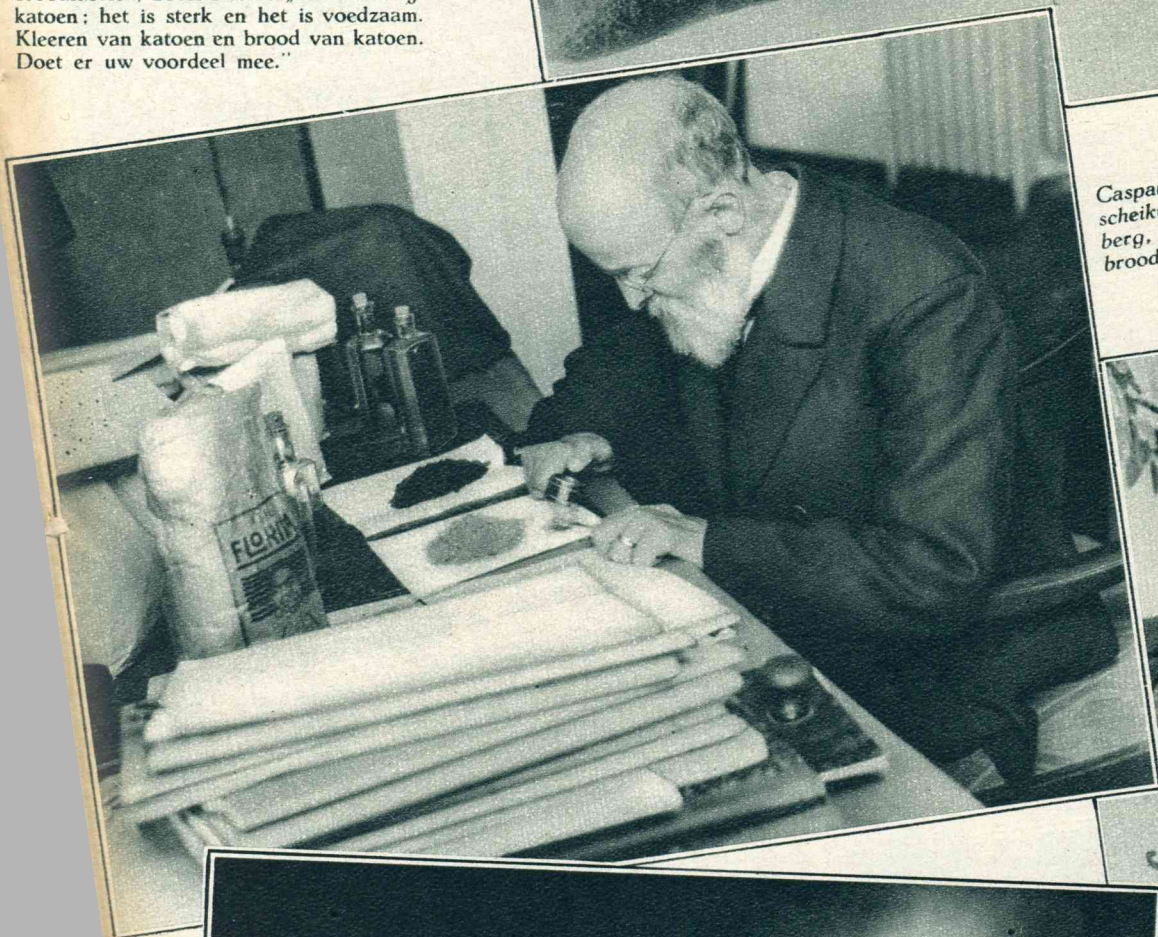
ZOMER OP DUIVELAND; ONDER OUWERKERK

EET MEER KATOEN

Vandaag of morgen gaat iemand soep van oude kranten eten of een vlieg-machine bouwen van versleten schoenen. Want men schijnt tegenwoordig alles van alles te kunnen maken; het woord „afval” verdwijnt uit ons woordenboek, want er is geen afval meer of men maakt er nog iets bruikbaar van. Het laatste op dit gebied is: brood uit katoen. Katoenzaden, waaruit de olie geperst was en die dus geen enkel nut meer schenen te hebben, werden vroeger altijd verbrand, omdat ze spoedig aan bederf onderhevig waren; maar nu blijkt dat men daarmee iets van groote waarde in rook liet opgaan. Want een Duitsche professor is aan het onderzoeken gegaan en heeft ontdekt, dat deze ont-oliede zaden groote voedingswaarde hebben. En nu maakt men er brood van. Binnenkort kan men dus de advertenties verwachten van een katoenbroodfabriek, zooiets van: „Eet en draagt katoen; het is sterk en het is voedzaam. Kleeren van katoen en brood van katoen. Doet er uw voordeel mee.”

Het katoenen ontbijt; drie cadetjes van katoen hebben evenveel voedingswaarde als drie „gewone” broodjes, een glas melk en een ei.

Caspar Schmitt, de scheikundige te Heidelberg, die het katoenen brood heeft ontdekt.

Een katoenbakkerij. — In vele plaatsen van Egypte vindt men al dit soort winkels, waar het katoenen brood wordt verkocht.

Nu wordt er brood van gemaakt, vroeger werd het verbrand. (Zie tekst)

Zeeuwsche Omroep

Hallo ! hallo ! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit Ierseke, dat onder Ouwkerk het motorscheepje „Had je me maar“ van den schelpzuiger „Colijn“ op de Schelde gezonken is. De gezonken boot ligt in 30 meter diep water. Lichters en duikers kijken er naar. „Had je me maar!“

Uit Koewacht seinde men ons, dat in de Koestaart een felle brand gewoed had. Wat je in Koewacht al niet van een koe verwachten mag !

(We zijn 't slachtoffer geworden van een seinfout. De brand had in de Koestraat plaats. Omroeper).

Te Terhole en Heikant zijn door de kommiezen groote partijen Belgische bloem van smokkelaars in beslag genomen. Een beetje meer attentie s.v.p. voor de bloem eener natie, hoor heeren !

Ter herdenking van het 35-jarig bestaan der handboogmaatschappij „Ons vermaak“ te Axel, zal op 31 dezer een groote feestschieting worden gehouden, waarbij, zoo schrijft onze correspondent, twee der oprichters mee-jubileeren. Een alleen zou ook slechts verdrietig jubileeren zijn !

Toen een paartje te Ierseke in het huwelijksbootje wilde stappen, hebben de getuigen veel moeite moeten doen om den ambtenaar van den burgerlijken stand op te sporen. Gesproken wordt van een vergeet-achtig mensch. Zou 't geen medelijdend mensch geweest zijn ?

Te Schore worden heldhaftige pogingen in het werk gesteld om de plaatselijke zangvereniging „Zang veredelt“ een schitterend vaandel te bezorgen.

Wanneer het oor zoo mild met geluid bedeed wordt, dient immers het oog ook wat te hebben !

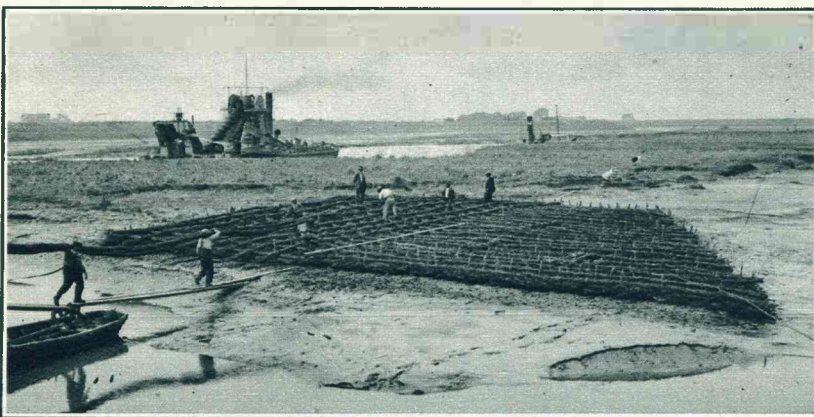
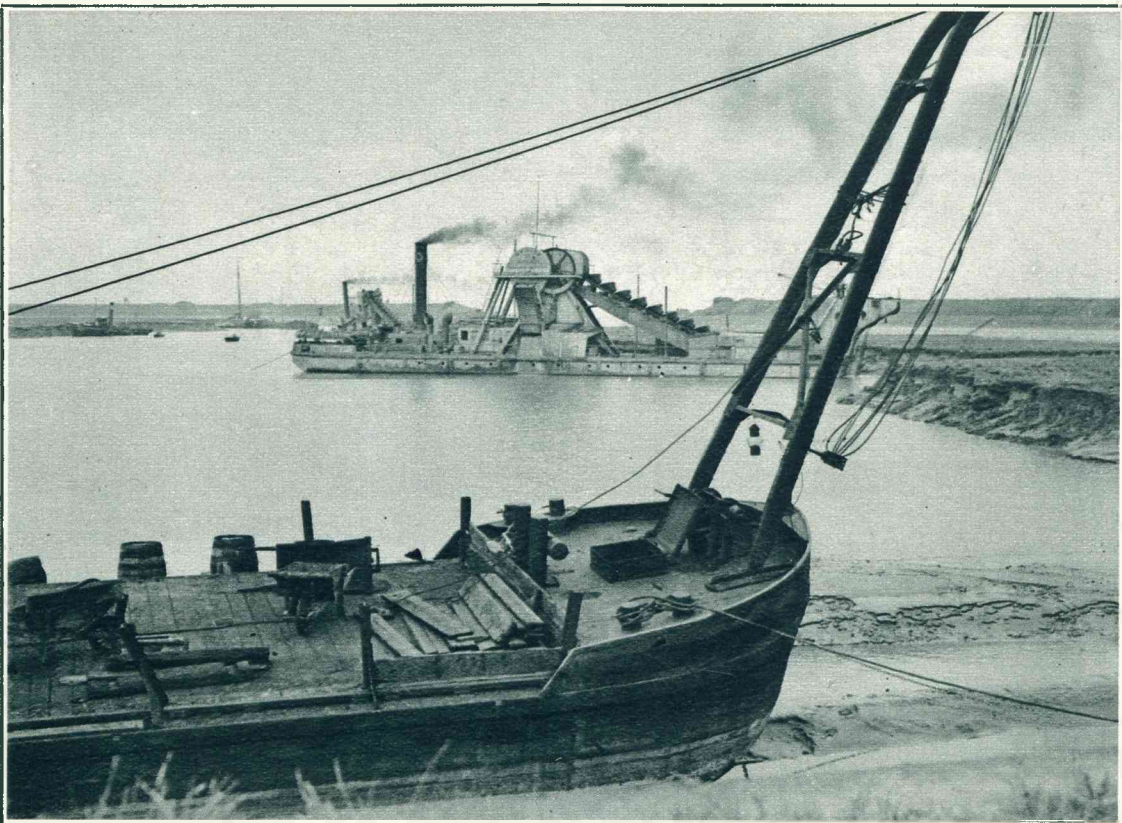
Vorige week werd te Middelburg bij iemand geld ontvreemd. Gister deed de gedupeerde daar pas bij den burgemeester aangifte van. Toen het hoofd der gemeente vroeg, waarom het slachtoffer niet dadelijk naar de politie was gevlogen, zei dit : „Ik dacht niet, dat die het gedaan had.“

Te Hansweert is een vereeniging opgericht, die den naam gekregen heeft van „Vereeniging tot verbetering en uitbreiding van het kanaal en waterstaatswerken door Zuid-Beveland.“

Spotters zeggen wel, dat het een heele mond vol is, maar wij vinden het toch maar knap, om na één vergadering reeds zooveel naam gemaakt te hebben.

Uit Kruiningen vernamen wij, dat de vrijwillige spuitgasten onder een stortregen uitgerukt zijn om 'n brand te blusschen. Kranige mannen ! Zij zijn waardig om stuk voor stuk een water- en vuurzaak te beginnen !

Tot de volgende week, dames en heeren.

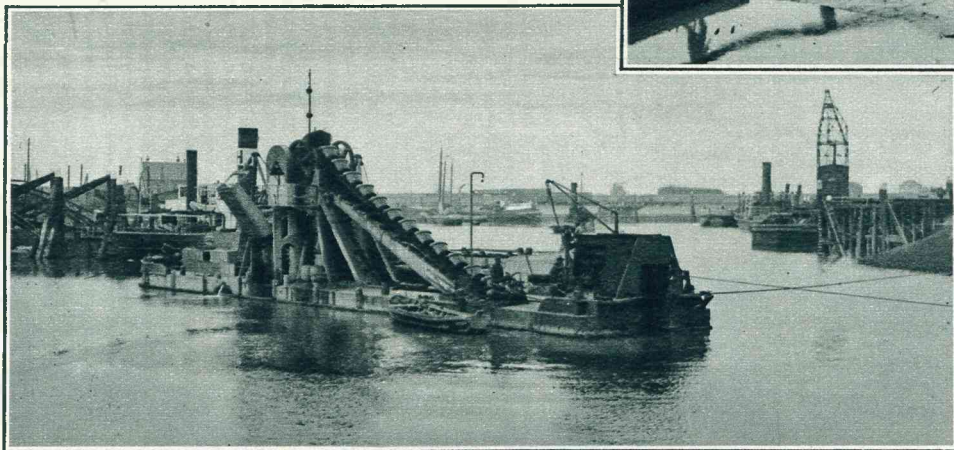

Kijkje op de baggerwerken van de nieuw in aanleg zijnde vluchthaven te Zijpe. Dit grootsche werk, dat een groote verbetering belooft te worden langs het vaarwater Antwerpen-Rotterdam wetigt wel de veronderstelling, dat voorloopig deze sinds jaren gebruikte weg voor de binnenscheepvaart tusschen genoemde havensteden zal blijven gehandhaafd.

Het nieuwe havengebied te Zijpe, waar de werkzaamheden voor de voltooiing thans volop in gang zijn, waaruit o.i. de conclusie valt te trekken, dat het Marsdiep en Zijpe als internationale vaarwegen nog niet hebben afgedaan.

Gezicht in het oude haventje, dat te klein bleek, en waarin we het pas in gebruik genomen veer zien liggen, dat de verbinding met Schouwen en overig Nederland verbeterde.

Zeeuwsch

Te Souburg werd op 13, 14, 15 en 16 Juli een bazar gehouden, waarvan de opbrengst wordt benut voor het bouwen van een vaste muziek tent. Foto van commissieleden en medewerkende dames, die door hun ijverig streven dit loffelijk plan helpen verwezenlijken.

Te IJzendijk wordt de aanleg van het elektrische net thans vernieuwd. De montage, die vroeger van gemeentewege had plaats gehad en o.i. op de minst ontsierende wijze was aangebracht, wordt thans door de P. Z. E. M., waaraan het net is overgegaan, aangebracht op een wijze waarbij door de ontsierende palenrij de schoonheid van het dorp onnoemelijk heeft te lijden.

Nederlanders in hun werkkamer. Een niet alledaagsche werkkamer in z'n soort troffen we te Veldzicht bij het Nederlandsche douanekantoor, waar de commissaris 'n aardig vertrek wist te scheppen door het te stoffeeren met een keurige collectie oud porselein en antiquiteiten, die de aandacht trekt van menigen hier voorbijkomenden vreemdeling.

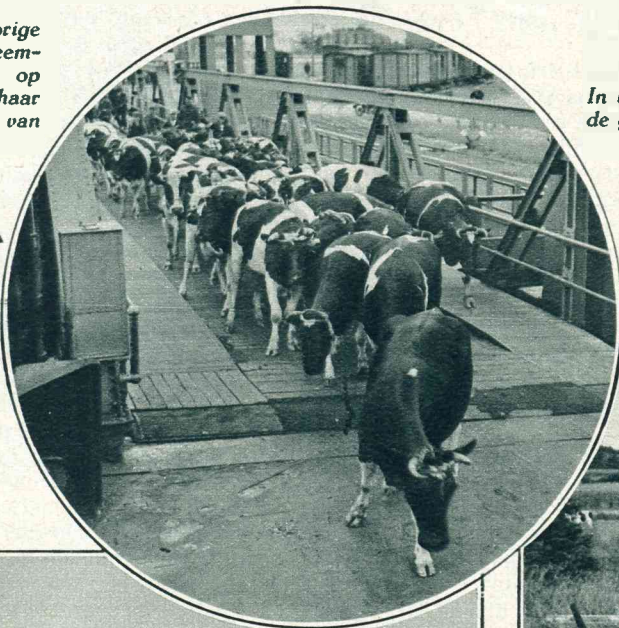
Nieuws

Ofschoon minder druk dan vorige jaren heeft de intocht der vreemdelingen in onze provincie op Donderdagen toch weer haar hoogtepunt bereikt. Aankomst van de boot te Vlissingen.

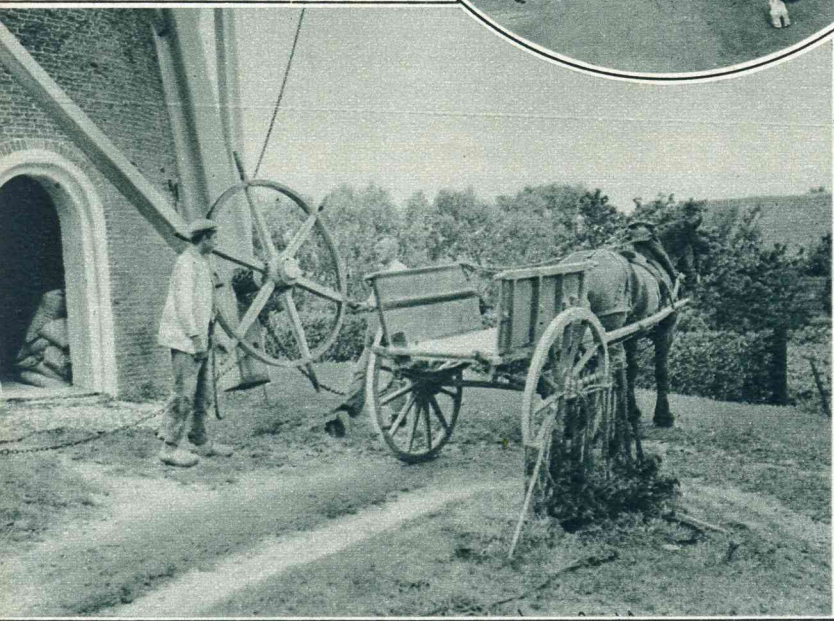
Al willen we geen vergelijking maken tusschen het binnestroomen der vreemdelingenkudde en het transport van vee uit Zeeuwsch Vlaanderen naar Rotterdam, toch is dit transport den laatsten tijd wederom zoodanig toegenomen, dat we hierbij ook een kiekje geven van het laden dezer vee-transporten op dezelfde boot te Breskens.

In bewondering voor de groote vrachtauto, waarmee rederij Van der Schuytonlangs haar goederen van Rotterdam naar Goes transporteerde

Te Kleverskerke vervoeren de boeren het water op wagens naar de weide, aangezien de polder-sloten geen drinkwater bevatten voor het vee.

Bij den molenaar te Bruinisse.

Te Ierseke is de eerste Zuid-Bevelandsche jeugherberg op de hofstede Tolseinde feestelijk geopend. Midden op de foto de vader en moeder der jeugherberg, het echtpaar P. de Roe-ger en achter hen burgemeester Gunning, die het initiatief tot de oprichting nam.

Bie ons op 't durp

Bie ons op 't durp is 't de menschen glad in d'r kop 'esloge ; dā's de wermte, mō je mael dienke. Pier Kersuite, dien 'k nog nooit anders as mie z'n boenker an 'ezie ē, winter en zeumer, voe z'n rimmetiekerig'eid, liep vandaeg in z'n 'emsmouwen, en Merie van 'ier over vertelde m'n, dazze mae vier keuzen uut' elaele ē, vandaeg.

Mie dat al is 't gin doen om wat uut te voeren. Mae de vrouwe zeit altied, dā je tegen zukke diengen in mō gae, en daevoe ē ze dan gistere een aevendje op pooten 'ezet, mie een stik of wat wuven uut de buurt, mae noe ē ze daer ok Nele van 's Gravekinders bie ē vroe, en dā's noe toch eigenliik zō'n stik fernien, en ze mō je altied beet ē. En dā begust ē wee, dā de thee nie dogede, en de koekies nie, en de vrouwe nie. en d'aere wuven ok nie.

En jie dan toch zeker glad nie, zee ik, mae toen wier ik de kaemer uut'ejoge. En bie de vrouwe is 't toch nie over, dā begriep je, want ik ē 't noe 'e dae. En vanmerge miek ze wee ruzie, om dā 'k 't er zō mae bie liep in m'n over'emde, en ik zegge : 'ei jie dan glad gin last mie die wermte ? Mae 'eur zee : ik ē ik alleenig last mie joe, dae ! En dat ē 'k wee op kunne vrete. Afijn, mie dā zeumerse weertje is 't tōch wē lekker, en gezond ok, dā gloa 'k vast, ik zou alleenig wē's wille baje, mae dā gae zō slecht voe ouwe menschen. Wiste kiekie bin 'k wē, an de Kromme Eule, dae lagge ze wē mie 'onderd man in 't waeter Afijn, ik wou d'r wē zō insprienge, en ik bin vrentig noe nae een wienkel gegae. Ik zegge : juffrouw, gie mien is zō'n dienik om an m'n lief te doe ē 'k 't waeter insprienge. Afijn, dā begreep ze dan eest nie, mae eindlienge kwam ze dan andraege mie zō'n zwarten broek. Sjuust, zeg ik, den diejen mot 't weze.

En noe vanaeven, toen 't donker was, ē 'k dat an'edae, en bin nae den vierer in den 'of gegae, en m'n voeten in 't waeter 'estoke, mae koud dā-dat dan is was ! Afijn, eindlienge dust ik t'r tot m'n knieën in, mae toen wiere openen al de puen wakker, zn die beguste te kwaeke, en 'k doch : dorie, noe wor de vrouwe wakker, en terug nae de bestee, en jewel : Pier, zee ze, de puen kwaeke toch zō, dā's vast regen.

Jewel, zee ik, en gin klein bitie ok, wan m'n eksteroagen steke. En zō gienk nae bedde.

PIER VAN 'T HOF.

EEN NAAM VOOR EEN BOOT

DOOR BART PETERSON

Oei!" zei onze twaalfjarige Dick aan de theetafel, „er waren vanmiddag op den vijver in 't park zóó'n massa model-jachten!" Hij wierp mij een blik toe.

„Een reuzenmassa!"

Weer keek hij naar mij.

„Oei!" herhaalde hij, als was hij nog overweldigd door de aanraking met het wonderbare.

Er volgde een stilte. Ik voelde, meer dan ik zag, dat hij naar me zat te gluren. Maar ik deed, alsof ik niets beseftte.

Ik had zoo'n gegluur méér ondervonden: als hij melding maakte van een cowboy-film, die „denderend" moest zijn; als hij terloops opmerkte, dat Bill Wins een witte muis te koop had, voor 'n prikje; als hij gehoord had van een schoolkameraad, die een paar voetbalschoenen cadeau had gekregen.

Ik vroeg nog een kopje thee. Er kwam een flauwe tint van teleurstelling. Zwijgend scheen hij mij te beschuldigen van 'n tekort aan bevattingsvermogen.

„En er waren wát 'n fijne bij," verklaarde hij.

„O ja?" vroeg zijn moeder goedgehartig.

„Nou!" Dankbaar straalde zijn gezicht haar toe.

„Ze gaan een modeljachtclub oprichten. Fijn, als je lid bent van een modeljachtclub, vindt u niet?"

„Ik weet niet," glimlachte zij. „Zal wel."

„En of! Hè paps?"

„Wát?" vroeg ik vermoeid.

„Zou u 't niet fijn vinden, om in een modeljachtclub te zijn?"

„Als ik geen modeljacht had, niet!" zei ik.

„Nee, dat is zoo," gaf hij toe. „Maar als ik een modeljacht had, zou ik 't reuzenfijn vinden, om in een modeljachtclub te gaan. Ze hebben wedstrijden en zoo. 't Is nou net begonnen. 't Is precies tijd, om in een modeljachtclub te gaan — als je een modeljacht had."

Ik nam nog een beschuitje.

„'t Moet zoo vreeselijk gezond zijn ook," merkte hij na een poosje op. „Aldoor in de buitenlucht."

De bewering maakte niet het minste effect.

„En — en je zult er wel een massa aardrijkskunde mee leeren," betoogde hij.

Weer volgde er stilte.

„Ik ging vast in een modeljachtclub, als ik een modeljacht had," vertelde hij. „'t Kost maar twee shilling voor 't heele jaar. Dat kon ik zelf van mijn flesschengeld betalen."

Dit was een toespeling op het feit, dat alle oude flesschen, die in 't huis voorkomen, aan Dick ten prooi vallen.

„Je hebt nog lang voor geen twee shilling, Dick," herinnerde zijn moeder hem.

„Dat weet ik nog niet," antwoordde hij. „Ik geloof niet, dat ik ze dezen keer aan den vodenbaas verkoop. Als ik aan 't hekje van den voortuin 'n soort verkooping van leegte flesschen houd, brengen ze veel meer op."

Ik dacht aan de blikken der bureu. Mijn vrouw klaarblijkelijk ook.

„Nee, dat moet je niet doen, Dick," zei ze vlug. Als je een boot had, zou ik de contributie wel voor je betalen."

Weer keek hij naar mij. Vruchteloos.

„Ik ga een modeljacht maken," berichtte hij toen. „Is 't moeilijk, om een modeljacht te maken, paps?"

„Hè?"

„Zou 't erg moeilijk zijn, om zelf een modeljacht te maken?"

„Welnee," beweerde ik stoutweg. „Ik heb er honderden gemaakt, toen ik een jongen was."

Die mededeeling scheen hem niet eens erg te verblijden. Hij ging weer aan 't peinzen. Toen vroeg hij:

„Weet u, hoe ik mijn modeljacht ga noemen, als ik 't af heb?"

„Zeker de B e r n a," veronderstelde zijn moeder plagend.

„Gr," knorde Dick, en hij werd rood.

Berna is namelijk het buurmeisje, waar Dick laatstelijk zijn snoepgoed mee deelde.

„Als ik mijn boot af heb, koop ik verf en dan schilder ik er den naam op. En weet u, hoe ik hem noem? Ik noem hem M i j n V a d e r."

„Heel aardig, jongeman," zei ik. „Maar er zijn een massa andere namen..."

„Ik wil wedden, dat M i j n V a d e r een van de fijnste booten van de club wordt," pochte hij, „als ik 'm afheb."

Hij begon met de constructie van zijn modeljacht, zoodra we klaar waren met de thee. Hij nam een blok hout, een hakmes en een zakmes in beslag, en bleef aan den gang, tot hij naar bed moest.

In de twee volgende dagen vorderde zijn werk snel. Voor wie wist, wat het worden moest, begon het houtblok veel te lijken op den romp van een schip. Erkend moet echter worden, dat Dick meer streefde naar een vlug resultaat, dan naar juistheid of sierlijkheid van vorm.

Ik was er bij, toen hij in de badkamer den romp probeerde. Hij scheen volkomen tevreden te zijn, want het ding zonk niet. Derhalve was het een boot, en dat was genoeg. Aan vormelijkheden kon Dick zich niet storen.

De takelage werd snel voltooid. Er waren twee masten. De eene was een stuk van een wandelstok, de andere een pen uit de rollade van vorigen Zondag. Het touwwerk was zeer knooperig. Het had voor 't grootste deel om kleine pakjes heen gezeten. Ik weet niet, waar Dick de stof voor zijn zeilen vandaan heeft gehaald. Ik dacht aan de voering van een oud jasje.

„Klaar!" riep hij gisteren aan de theetafel

trotsch uit. „Nu alleen nog maar de naam."

En aanstonds ging hij zijn product met den naam versieren. Hij nam een stuk inktpotlood, en teekende met groote dikke letters M i j n V a d e r op den buitenwand.

Hij liet zijn boot daarna op een stoel liggen, en keek er herhaaldelijk naar met zichtbaar welgevallen. Ik keek er óók herhaaldelijk naar — met ietwat andere gevoelens echter.

Hoe meer ik mijn naamgenoot bekeek, hoe grooter mijn twijfel en mijn vrees werd. Ik voorzag een langdurig tijdperk van dorpsgepraat, dat mij aan de boot van Dick zou koppelen. De vaders van Dick's vrienden zouden het vaarttuig zien en raadseftjes maken:

„Waarom is Dick z'n boot naar zijn vader genoemd?"

Het ding vrøeg er eenvoudig naar.

Ik kon de gedachte niet uitstaan, dat die boot mak op den vijver van 't park zou liggen, om zoo ongeveer voor mij te spelen. De manier, waarop de masten overhielden, de vorm en de kleur der zeilen, dat dronkenmanachtige overhellen van den romp...

Enfin, als een anders zoon het ding had gemaakt en naar mij vernoemd, zou ik het als smaad en laster betiteld hebben.

Maar ik kon Dick slecht vragen, den naam te veranderen, is 't niet zoo? Ik kon hem niet kwetsen, door zijn kinderlijk eerbetoon af te wijzen.

Er bleef mij maar één ding over.

Ik repte me naar een speelgoedwinkel, en kocht een van de mooiste modeljachten, die zij in huis hadden.

Dick had tenslotte hard gewerkt aan die parodie op een boot, hij verdiende een belooning.

Hij was vol geestdriftigen trots van eigenaar, toen ik hem het elegante vaartuigje overhandigde.

„Mag ik nou een beetje van die witte verf hebben, om er den naam netjes op te zetten?" vroeg hij, toen hij klaar was met zijn gesprong en gehuppel.

„Ja, maar dan voorzichtig," vermaande ik, want u begrijpt, ik begon zelf ook een beetje trotsch te worden op mijn nieuwe symbool.

„Ik zal 't echt netjes doen," beloofde hij.

Hij was al klaar met 't werkje, toen zijn moeder en ik gingen kijken, of hij al opschoot.

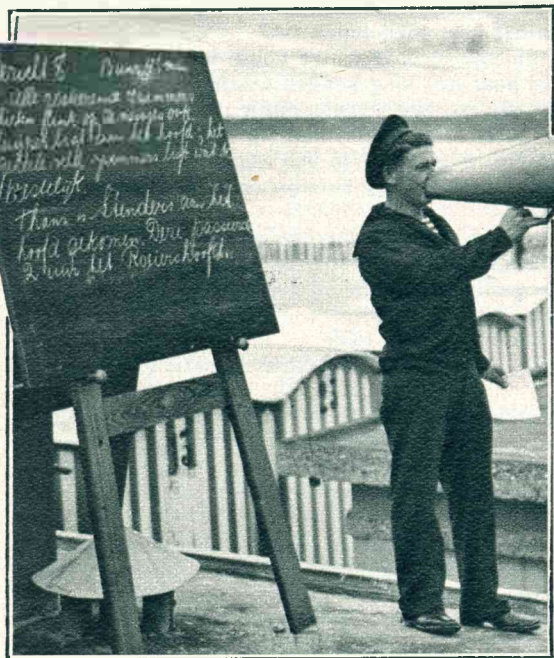
Hij had het inderdaad keurig gedaan. Duidelijk stond er met groote letters op den wand van het welgebouwde, fraai afgewerkte vaartuig de naam — B e r n a.

Een sterke tegenpartij.

ZEEUWSCHE SPORT

De groote krachtprestatie op zwemsportgebied is weer volbracht. Voor de 3de maal is de wedstrijd over de Schelde j.l. Zaterdag gehouden. Een achttiental deelnemers heeft het erop gewaagd, den grooten tocht te aanvaarden. Dank zij een aantal zeer actieve personen heeft deze wedstrijd een buitengewoon goed verloop gehad. De organisatie was tot in de puntjes in orde en het doet ons dan ook werkelijk genoegen, hulde te brengen aan allen, die hun krachten hebben gegeven voor het

Hoe het publiek met den stand onderweg op de hoogte werd gehouden.

welnslagen van dit sportevenement. Wij mogen ook niet nalaten een woord van dank te brengen voor de goede zorgen, aan de pers-menschen besteed, ook dat was absoluut in orde. Hebben wij vorige jaren getwijfeld aan de mogelijkheid van het herhalen van deze wedstrijden, thans zijn we ervan overtuigd, dat deze wedstrijd reden van bestaan heeft. Vooral als wij zien, hoe frisch en monter de eerst aankomenden den Vlissingschen wal betraden.

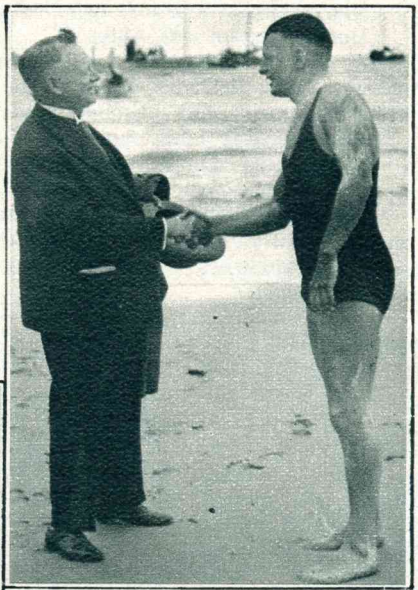
Het was ongeveer tien minuten vóór een, dat de zwemmers de booten verlieten en de worsteling met de golven begon. Een kanonschot van een mijnenveger waarschuwde, dat het tijd was, zich gereed te maken, doch toen het startschot gelost moest worden, weigerde „ons kanon” zijn diensten. Niettemin verliep de start goed en spoedig deed de nog eenigen tijd doorgaande vloedstroom zijn invloed gelden. De deskundigen waren het over het moment van starten niet eens. Sommigen meenden, dat te laat gestart was; anderen gaven als hun meening te kennen, dat de tijd goed gekozen was. De laatsten hebben o. i. gelijk gekregen. Dit demonstreert zich wel in den tijd, die gemaakt is door de eerst aankomenden, een tijd, welke wel als een record te beschouwen is. In ruim anderhalf uur,

Een blikje van de gezellige drukte rondom het eindpunt van den Scheldebeker-wedstrijd, die op Zaterdag 16 Juli onder groote belangstelling en onder zeer gunstige omstandigheden voor de derde maal werd verzwommen van Breskens naar Vlissingen.

ongeveer 1 uur en 40 minuten, heeft Stenders (Hilversum) den afstand afgelegd. Van groot belang is natuurlijk de snelheid van den zwemmer, doch van niet minder belang de wijze van navigatie door de leiders van de volgbotten. Het is niet alleen een strijd tusschen de zwemmers, doch ook tusschen de begeleiders, die er een eer in stellen, hun zwemmer als eerste over te brengen. Ongeveer een kwartier na den start lagen wij met onze loodsboot midden in het zwimmersveld en konden constateeren, voorzoover er al iets van te zeggen viel, dat alle deelnemers nog in even gunstige positie lagen.

Kort daarop moest echter reeds een van de deelnemers den strijd staken. Anderen dreven wat te ver af en hun positie werd dan ook twijfelachtig. Spoedig ontmoetten wij Kuijper, den winnaar van vorig jaar, die ook thans weer in de beste positie lag, en wiens begeleider den juisten weg volgde. Ook mej. Olsen (R'dam)

D. Stenders uit Hilversum kwam dit jaar als eerste aan en werd door burgemeester v. Woelderens verwelkomd.

De winnaar van het vorige jaar, de heer F. Kuijpers uit Amsterdam, werd dit jaar tweede.

Als nummer 3 en als eerste Zeeuw arriveerde de heer A. v.d. Burght uit Vlissingen.

De eerst aangekomen dame, nummer vier van het algemeene klassement, krijgt bij aankomst 'n kopje koffie van den geneeskundigen dienst, die mede zorgde voor een regeling, die af was.

lag toen zeer goed, terwijl de Vlissinger Luitwieler eveneens op den goeden weg was. Verschillende malen zijn wij door het veld gevaren en telkens konden wij de vaak zeer sterk wisselende posities opnemen. De wind, 'n factor van veel belang, was voor de deelnemers buitengewoon gunstig, terwijl ook de temperatuur van het water niets te wenschen overliet. Toen wij langzamerhand op den wal aan koersten, werden wij plotseling verrast door de zeer goede

positie van Stenders, die nog beter lag dan Kuijper, zoodanig zelfs, dat wij er aan twijfelden, of wij de finish nog zouden kunnen bereiken vóór dezen door den ebstroom snel zwemmenden Hilversummer. Na een spannende race over Vlissingens Boulevard konden wij nog tijdig aan de finish komen om Stenders volkomen fit en geheel niet oververmoeid aan wal te zien stappen, onder een geweldig geloei der op de reede liggende booten, samen een flinke vloot vormende. Vijf minuten later kwam Kuijper binnen, eveneens in zeer goede conditie. Het beste bewijs, dat de aankomenden niet vermoeid waren, werd wel geleverd door de opgewekte gesprekken, welke zij direct met de menschen aan den wal konden voeren. Daarna kwam v. d. Burght als de eerste Zeeuw, daarmee een zeer mooie prestatie leverende. Nummer vier was een dame, n.l. mej. Olsen uit Rotterdam, terwijl nummer vijf weer een Zeeuw was n.l. G. v. Loo uit Middelburg. Langzamerhand kwamen nog een zevental zwemmers binnen. Hiermee was deze wedstrijd weer ten einde en hadden de organisatoren wel eer van hun werk. Wij hopen, dat zij hierin aanleiding zullen vinden, het volgend jaar den wedstrijd opnieuw uit te schrijven en dat zij dan niet minder succes zullen hebben. De weersomstandigheden kunnen tegenwerken, daartegen staat men machteloos, doch bij een dergelijke organisatie is succes reeds bij voorbaat verzekerd.

HET TESTAMENT VAN CORNELIUS GULDEN

door
LUDWIG VON WOHL

No. 11

Hèj, Zsiga!"

De Zigeuner keerde zich om.

"Wat moet je?"

Voor hem stond een kleine, gedrongen-brede vrouwenfiguur, nog jong, maar met harde en scherpe trekken.

Zij was barrevoets, tenzij men het vastgegroeide vuil aan haar voeten als schoeisel wilde beschouwen.

"Wat moet je?" vroeg de Zigeuner nog eens, toen zij niet dadelijk antwoordde. Hij geeuwde en rekte zich. Als zijn extra zaken hem in beslag namen, kwam er van slapen niet veel.

"Hoe lang blijft dat kalkgezicht nog bij ons, Zsiga? Ze verveelt me afschuwelijk. Ik kan d'r niet uitstaan."

"Ze blijft zolang ik 't wil," zei Zsiga Filipescu knorrig.

"Dan wil ik, dat je niet meer wilt, Zsiga."

"Doet ze je dan wat, Sofia?"

"Ze doet 'n heelen boel. Janik ziet niets anders meer dan haar. Hij speelt viool voor haar. Op 't oogenblik zit hij alleen bij 't hazelnotenboschje liedjes op haar te zingen. Ze behekt de mannen."

"Wat kan jou Janik schelen, Sofia," vroeg Filipescu, en hij keek haar uit half toegeknepen oogen aan. "Als ze jou of mij maar niet behekt. Wat kan jou Janik schelen?"

"Ik weet nog niet zoo zeker, of ze jou ook niet behekt heeft," zei de vrouw. "Ik zal vanavond een stukje vel uit haar linkerarm snijden, zoo groot als een dubbele kroon, en ik zal 't eens boven 't vuur houden. Dan zullen we zien, of ze hekst."

"Laat 'r maar zooals ze is, Sofia. Of ze hekst of niet hekst. Ze gaat met ons mee naar Leimeritz. Gusti Blaha zal haar wel van me overnemen, dus je hebt er niet zoo lang last meer van."

Het gezicht van de vrouw klaarde op.

"Hoe kom je eigenlijk aan d'r, Zsiga?"

Het gezicht van den Zigeuner straalde.

"Als we weer in Niedergrund komen, krijg ik van Novotny driehonderd mark," zei hij trotsch.

"Zoo veel — om met ons mee te reizen? Daar zit natuurlijk meer achter."

"Kan 't ons wat schelen? Ze wouen haar kwijt; goed, ik zal wel zorgen dat ze voorloopig niet terug kan en later niet meer terug durft! Gusti Blaha zal 'r wát graag in huis nemen. Ik geloof dat er jaloersche mannen achter zitten, 't is een knap ding... al is 't mijn smaak niet," voegde hij er snel aan toe. "Maar je hebt menschen, die zoo'n poppengezicht wel aardig vinden."

"Hoe laat spelen we vandaag?"

"Om vier uur. Janik is al met 't bord rondgeweest en hij heeft omgeroepen, maar veel zal 't wel niet worden vandaag. Als we dertig menschen krijgen, mogen we blij zijn. Morgen zal 't wel wat beter zijn — en als we eenmaal in Leimeritz zijn... Wat voert 't meisje nu uit?"

"Zeuren. Ze heeft me een heele geschiedenis verteld over iemand, die je een heele hand geld zal geven, als je haar terugbrengt naar Duitschland en dan wou ze naar de politie of naar de post, dat was haar 't zelfde."

"Ik werk niet tegen Novotny," zei Filipescu. "Ik heb liever heel Duitschland tot vijand, dan Novotny alleen. Als we in de buurt van Leimeritz komen, moet je maar goed op haar passen — een doek in d'r mond en 'n stuk touw om armen en beenen. Dan breng ik haar 's nachts bij Gusti Blaha."

Een korten tijd bleven beiden zwijgen. Van verre hoorden zij de klanken van een viool.

De vrouw vertrok haar mond.

"'t Is maar een geluk, dat Leimeritz niet zoo heel ver is; anders werd Janik nog heelemaal krankzinnig."

Filipescu antwoordde niet.

Hij stak zijn steenen pijp aan en liet droomerig zijn blik rondgaan over zijn rijk: de kermistent, den groenen woonwagen, met het kleine rookende schoorsteentje... Brul, de beer, lag aan zijn ketting, de twee dikke paarden waren uitgespannen en plukten uit het gemeentegras hun middagmaal bij elkaar.

Het was allemaal precies als altijd.

Flox echter vond, dat het allesbehalve normaal was.

Zij lag op het stroo van het afgestorven muzikale zwijn, waarover Sofia toch nog een ruwe wollen deken

had uitgespreid, en zij smeedde plannen, het eene na het andere, met ongeloofelijk groote fantasie.

Het had een paar uren geduurd, voor zij haar ledematen weer gewoon gebruiken kon.

Daarna echter was het haar gelukt, den heelen nacht te slapen, zoo vast, als de tamelijk talrijke vlooiën het haar toelieten.

En nu was ze weer zoo tamelijk in orde, en ze vond, dat 't al heel gek moest loopen, als die kermislui haar nog lang konden vasthouden.

Die oude opperschurk met zijn eeuwige steenen pijpje tusschen de stompjes van zijn gebit was echter voorzichtig. Als hij met zijn karavaan een dorp binnentrok, liet hij altijd zijn vrouw bij haar in den wagen en dat was niet meer of minder dan een beest... mopperig, hatelijk en waarschijnlijk heel sterk.

Bovendien zorgde die wel, dat niemand kans kreeg, in den wagen te komen of ook maar te kijken. De dorpsmenschen dorsten er nauwelijks dichtbij te komen. Ze waren allemaal bang. Zigeuners zijn nu eenmaal wezens, waar de menschen vaak bang voor zijn.

Dat zooiets nog bestaan kon! In 't jaar 1930.

Door Zigeuners ontvoerd... Het was een echte sensatie-geschiedenis voor de avondbladen.

Gewoonlijk echter ontvoeren Zigeuners kleine kinderen, die dan hun moedertaal verleren, en alles van vroeger vergeten en circuskunsten moeten uitvoeren... en eerst heel veel jaren later, als ze ergens in een hotel eerste violist zijn geworden, komt daar toevallig hun moeder, die ze herkent, en... nu ja, enzovoort.

Maar Flox vond, dat zij voor zulke grappen toch wel een beetje te oud was geworden, en dat zou voor dien meneer Filipescu, of hoe hij heette, een leelijke streep door de rekening worden...

Het geval was wel erg interessant en romantisch, maar, zooals meneer Spitz altijd zei, een mensch kan niet alles tegelijk hebben.

Had die kwajongen met die viool, Janik, maar een beetje meer fut in zijn knoken, dan kon ze misschien met hem... dat wil zeggen — nee, liever niet.

Die zette zoo'n paar verliefde oogen op, dat ze met hem misschien van den wal in de sloot kwam. Lastige uitvinding, die mannen, dacht ze.

Maar er kwam direct achter: behalve Tommy. Die zou haar in geen geval in den steek laten.

Het was alleen maar de vraag, of hij haar zou kunnen vinden. Zij wist zelf niet eens, waar ze was.

Duitschland was het in ieder geval niet.

Af en toe hoorde ze buiten menschen praten — het was een komisch verdraaid en geknepen taaltje, misschien was het Poolsch.

Ze was benieuwd geweest, en had geprobeerd, dat raadsel op te lossen, maar Filipescu had niets gedaan dan grijnzen, toen ze er hem naar vroeg, en Janik had het haar net willen vertellen, toen dat onmensch, de vrouw, er bij kwam, en hem in 't Zigeunersch, of wat het dan was, aan 't uitschelden was gegaan. Hij was met hangende pootjes afgetrokken, en om haar te troosten, had hij toen 's avonds wat voor haar gespeeld — maar op een betamelijken afstand.

Haar gedachten gingen terug naar Berlijn. Anders was ze om dezen tijd aan 't werk geweest. Brieven opnemen bij meneer Spitz.

Wat moesten ze op 't kantoor wel denken; ze was al twee dagen weggebleven! En haar tante!

Die was waarschijnlijk allang bij de politie geweest.

Ze zag al, hoe er aan alle Berlijnsche schuttingen en zuilen biljetten werden aangeplakt: „WORDT VERMIST de eenentwintigjarige stenotypiste Georgina Winter, groot één meter éénenzestig, knap gezicht, beminnelijk karakter..."

Nee, zoo ging dat niet.

„De vermoorde..."

Onzin.

„De vermiste werd het laatst gezien in 'n haantjes-costuum, bedekt met glinsterende loovertjes..."

Zij hoorde voetstappen dichterbij komen; er klom iemand de vier treden van het trapje op en den wagen binnen — het was de vrouw. Aanstonds brak Flox den gedachtengang af, waarmee ze zich over haar angst had probeeren heen te zetten.

Zij kon met zulke pogingen niets beginnen tegenover deze vrouw, wier heele voorkomen onbewimpelde vijandigheid uitdrukte. Zonder een woord te spreken haalde Sofia Filipescu een ouden doek en een paar leeren riemen te voorschijn, en begon zij Flox de armen en de beenen te boeien.

Het meisje dacht na.

Zou ze zich verzetten?

HET VERHAAL TOT NU TOE

Tommy Quint wordt op straat ééntwee-drie verliefd op een meisje, dat later Flox Winter blijkt te heten. Hij rijdt haar achterna tot haar woning, Mahrenholzstraat 17, waar hij juist bijtijds komt om een aanslag op een oud heertje, Cornelius Gulden, te verijdelen. Hij wordt bewusteloos geslagen en in het huis gedragen; den volgenden dag huurt hij een kamer bij Flox' tante, om in haar nabijheid te blijven. Hij verbergt voor haar zijn rijkdom en noemt zich handelsreiziger in toilet-artikelen. Na eenigen tijd gaat het spoken in perceel Mahrenholzstraat 17: schoorsteenen vallen in en de waterleiding weigert telkens. Op een avond als het huis weer bijna overstroomd wordt, ziet Tommy op de trap een der aanvallers van het oude heertje. Hij volgt hem en ontdekt dat hij iets te maken heeft met de danseres Renée Malvy; haar voornaamste bewonderaar is Edgar Magnussen, neef van den heer Gulden, doch door hem onterfd. Om meer te weten te komen gaan Flox en Tommy naar de revue, waarin Renée Malvy optreedt. Flox sluipt achter het tooneel en moet zich plotseling, om zich niet te verraden, voordoen als een der meisjes van het ballet. Zij onderzoekt de kleedkamer van Renée Malvy, doch wordt daar ontdekt. De helpers van Magnussen, de chauffeur Roett en de reus Saczewski, brengen haar, vermomd als negerin, over de grens. Tommy ontdekt dat ze, in een kist verborgen, met een renauto naar de grens wordt gebracht. Vandaar brengt de Zigeuner Zsiga Filipescu haar over de grens. Tommy achterhaalt Roett en Saczewski, slaat hen bewusteloos en dwingt hen te zeggen waar Flox is. Ondertusschen geeft Renée Malvy haar villa aan de bewoners van perceel Mahrenholzstraat 17, daar Edgar Magnussen dit perceel wil huren. De reden is dat zijn oom, Cornelius Gulden, zijn vermogen nalaat aan de huurders of huurder van dit huis.

Zou nu iemand haar hooren, als ze begon te roepen om hulp? Dat had ze al eens geprobeerd — gisteren, kort nadat ze wakker was geworden uit den eersten diepen slaap van volkomen uitputting.

Toen had de vrouw haar de keel dichtgeknepen, dat ze bijna gestikt was.

Als ze maar eens politie te zien had gekregen . . .

Maar die kon er wel niet eens zijn in dit land, en als er politie was, verstond die waarschijnlijk geen Duitsch. Wat had die vrouw een gemeene oogen, 't deed bijna pijn, haar aan te kijken.

„Doe je mond open,” zei Sofia Filipescu.

Het meisje gehoorzaamde niet direct, en de Zigeunerin greep haar bij den hals. Snakkend naar adem deed het meisje den mond open, en het wijf stopte er den in elkaar gefrommelden doek in.

Toen wierp zij een deken over haar heen en klom den wagen weer uit.

Nu werden er buiten stemmen hoorbaar. Waarschijnlijk waren ze weer een voorstelling aan 't geven. Wie weet hoeveel menschen er daar waren, dichtbij, en zij kon hun niet laten weten, hoe zij hier lag.

Moeilijk haalde Flox adem onder de duffe deken.

Er kraakte iets . . .

Kwam de vrouw terug?

Maar het was Janik; die scheen iets achter uit den wagen te moeten halen. Zij stommelde, zoo hard ze op het stroo kon, en hij kwam kijken. Hij trok den deken van haar af. Ze wou hem met haar oogen te verstaan geven, dat hij den doek uit den mond moest nemen, maar zij zag, dat de jongen haar aan stond te kijken met groote, sentimenteele oogen, en zij besloot, geen notitie van hem te nemen.

Janik scheen even te aarzelen, en luisterend ging hij naar den ingang van den wagen. Het geroezemoes van stemmen was duidelijk hoorbaar; er werd op een trommel geslagen. Dat was het signaal, waarmee Filipescu de boeren naar de tent lokte.

Janik kwam terug, glimlachend.

„Ik kan je er wel uit helpen,” zei hij.

Flox deed alsof zij niets hoorde.

„Als ze alle twee op 't tooneel zijn, kunnen wij de paarden meenemen,” zei de jongen, „dan halen ze ons nooit in; maar dan moet je beloven, dat je met me trouwt . . . en je moet me er eerst een zoen voor geven.”

Flox zei niets. Hij kwam naar haar toe, boog zich over haar heen, en wou haar gezicht tusschen zijn smerige handen nemen; maar toen kreeg hij een trap: twee hoog opgetrokken en plotseling aanschietende beenen raakten hem met zooveel kracht tegen de borst, dat hij achterover tuimelde, en door den eenigszins hellenden wagen tegen de deur gleed.

Die stond nog op een kier, ging naar buiten open, en de verliefde jongeling rolde achterover den wagen uit.

Flox hoorde, dat de deur weer dichtvloog — en toen kwam de reactie. Zij brak los in een onbeheerscht gesnik. Het schokte haar pijnlijk en het was bijna niet uit te houden, dat zij de handen niet naar de natte, brandende oogen kon brengen.

Maar plotseling werd zij stil — luisterde zij met ingehouden adem.

Achter zich, naast den wagen, hoorde zij praten — de stem van Filipescu en een tweede stem, die zij kende . . . o, of zij die kende!

Flox gaf zichzelf een ruk, waardoor zij tegen den wand kwam te liggen, die haar scheidde van de sprekenden.

Alle krachten inspannend richtte zij zich half op, worstelend met de geboeide handen tegen het schot van den wagen, zich afzettend door de neuzen van haar schoenen in een naad van den vloer te zetten . . . tot zij met haar ellebogen steunde op den rand van het raampje, dat niet zoo heel hoog was aangebracht, en waarvoor het gordijntje met zorg was toegeschoven.

Zij trok zich op, tot zij stond, met de gebonden voeten tegen elkaar — gelukkig, dat haar handen niet op haar rug gebonden waren! Met de saamgevouwen handen sloeg zij met zooveel kracht tegen het raampje, dat de scherven naar buiten vlogen.

Zij voelde een glassplinter in haar arm dringen, maar zij verbeet de pijn en stak de handen zoover naar buiten, als zij maar kon.

Buiten werd het gesprek plotseling afgebroken.

Toen zei iemand: „Ellendeling, dat je bent!” En zij hoorde een doffen slag, alsof er een propvolle zak tegen den grond werd gegooid.

Er volgden snelle schreden . . .

Opnieuw werd de deur opengerukt.

TWINTIGSTE HOOFDSTUK

Flox! Ben jij 't!”

„Mhmm!”

Hij nam haar den doek uit den mond.

Zijn zakmes had hij al in de hand; binnen enkele seconden vielen de riemen van haar af.

Zij haalde diep adem.

En dat was wel noodig ook. Want de daarop volgende seconde kreeg zij een kus, die haar niet minder sprakeloos maakte, dan tevoren de doek het had gedaan.

„Allemachtig meisje, wat hebben ze je gedaan?”

Flox glimlachte een beetje flauwtjes. Zij stond op.

Haar ledematen waren nog niet stijf, zij had nog niet zoo lang geboeid gelegen. Er kwam alleen bloed uit de wond in haar benedenarm.

„Alles is in orde,” zei ze. „Ik wist den heelen tijd wel, dat u . . . dat je je compagnon niet in den steek zou laten.”

„Hoeveel van die schurken zijn er hier?”

„Twee mannen en een vrouw.”

„Dus krijg ik alleen die vrouw nog.”

„Hoezoo?”

„Nou — één heb ik z'n portie gegeven, het opperhoofd geloof ik!”

„Filipescu?”

„Ja — en aan den anderen kant, hier, vlak voor 't trapje van den wagen, ligt er nog een, een jonge vlegel, die lag te huilen, dat een steen er van breken zou. Zeker met z'n baas ruzie gehad en afgeranseld.”

Flox schudde het hoofd.

„Die heeft een trap van mij gehad.”

Tommy staarde haar aan.

„Daar neem ik mijn hoed voor af.”

„Maar je moogt wel oppassen met de vrouw, die is niet mis.”

„Waar is ze?”

„In de tent; ze staat op een trompet te blazen, hoor je 't niet?”

De trompetstooten hadden echter opgehouden.

„Dan kan ze direct hier zijn,” zei Flox zenuwachtig. „Ze moet zich verkleeden voor de voorstelling, en haar costuums liggen hier in den wagen. Heb je politie meegebracht?”

„Nee, hoe kom je er bij — integendeel! Ik durf me aan geen politie te laten zien. Ik heb niet eens een pas . . .”

„Ik natuurlijk ook niet.”

„Ik heb nog geen flauw idee, hoe we hier weer vandaan komen . . .”

Er verscheen een schaduw aan de deur.

Het hoofd van Sofia Filipescu keek naar binnen.

Met één sprong was Tommy bij haar; hij trok de verbaasde vrouw, vóór ze begripen kon, wat hij wou, den wagen binnen en bracht haar met een ruk de armen op den rug.

„Steek jij . . . vlug, steek haar dien lap in haar mond, gauw!”

„Ik zou niets weten, dat ik liever deed.”

Onmiddellijk daarop lag Sofia Filipescu, goed vastgeregen, op het stroo van de muzikale Rosa.

Tommy sprong den wagen uit, nam den nog altijd kreunenden Janik op zijn armen en droeg ook hem den wagen in, waar hij naast mevrouw Filipescu kwam te zitten.

„Oók binden?” vroeg Flox met nadruk.

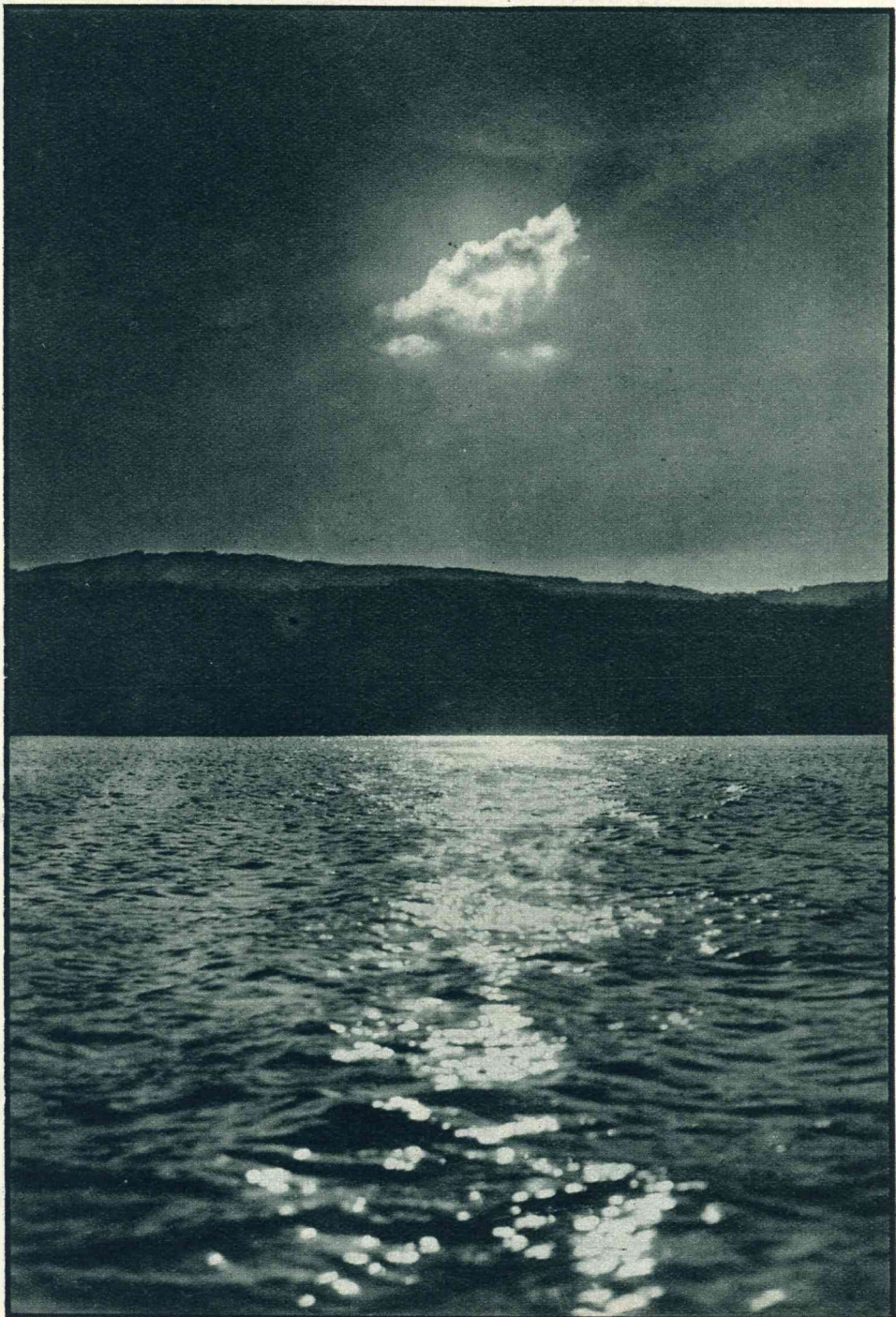
„Natuurlijk.”

„Wilt u . . . wil je onderwijl Filipescu óók maar niet liever binnenhalen?”

„Niet allemaal tegelijk. Eerst moet die kwajongen behoorlijk verpakt worden. Wees maar niet bang, die meneer buiten heeft nog wel een paar minuten slaap voor den boeg. Ik heb hem precies op 't goede plekje van zijn wang geraakt.”

„Prachtig! Nu jij er bent, is 't hier dadelijk veel gezelliger.”

Vijf minuten later had Tommy het bergingswerk ten einde gebracht.

Moeder wees voorzichtig!

Zeg niet dat goedkope limonade goed genoeg is voor Uw kinderen.

Geef hun geen doode vezels en essences, maar fris en vitaminen-houdend vruchtensap, dat hygiënisch bereid is.

Eisch dus van Uw winkelier echte

Ranja en Rojo
N.V. C. POLAK GZ. GRONINGEN
GRATIS "DE RANJA-SURPRISE"

Zes bekende Nederlanders

hebben in de kolommen van dit blad verklaard, hoe zij van hun pijn in ledematen, gewrichten, spieren en zenuwen bevrijd zijn geworden door het gebruik van Togal-tabletten. Een van deze verklaringen luidde o.a.:

"Ik heb Togal-tabletten gebruikt, het resultaat was werkelijk prachtig en verrassend. Ik was sedert jaren reumatieklijder en kon niet meer knielen of lopen. Ik voelde pijn en stramheid in de rechterknie en na het gebruik van eenige flacons Togal-tabletten was de pijn en stramheid geheel verdwenen. Ik werd leniger in al mijn ledematen en kon als vroeger weer knielen en uren in de bossen wandelen. Nu is de herfst en de winter voorbij en door doelmatig gebruik van Togal-tabletten ben ik totaal van de reumatiek bevrijd gebleven. Daarom kan ik allen reumatieklijders met veel vertrouwen de Togal-tabletten aanbevelen."

Iedereen moet Togal op zak of in huis hebben, want Togal-tabletten regelen den bloedsomloop en verwijderen alle onzuiverheden zoals infectieuze bacteriën of urinezuur. Dat is dan ook de reden, dat Togal evengoed helpt tegen hoofd-, kies- en zenuwpijn, als tegen de pijn in ledematen, gewrichten, spieren en zenuwen, ook genaamd reumatiek, spit, jicht, ischias, alsmede tegen alle verkoudheidsziekten. Een ander groot voordeel van Togal is, dat het gebruikt kan worden ook door die personen, die geen andere medicamenten kunnen verdragen, want Togal is onschadelijk voor hart, maag en nieren. Bij alle Apoth. en Dro. & f 0.80.

VRAAGT EENS AAN

hoe u zonder muziekkennis Piano-Harmonika kunt spelen met gratis bijgevoegde notenbladen. Deze Piano-Harmonika met 22 toetsen en 8 bassen en gratis notenbladen zenden wij u franco huis voor f 35.—. Wanneer u kennis wilt maken met de wereldberoemde **SYRENA HARMONIKA**

welke voorzien is van onbrekbare zilverstaaltongen, waardoor prachtige volle toon, vrage de nieuw uitgekomen catalogus no. 92. De Syrena Harmonika wordt zoowel met pianoklavier als met knoppen geleverd met 36 tot 200 bassen.

N.V. HEES & Co. - DELFT

Wanneer U corpulent is... of wordt...

is dit meestal te wijten aan een opeenhoping van overtollige substanties. Begin nog heden met Dr. E. Richter's Thee, daar deze op natuurlijke wijze Uw gewicht vermindert. Vermijdt forceermiddelen of hongerkuren welke alleen rimpels veroorzaken en waarmee U slechts een tijdelijke gewichtsvermindering bereikt.

Dr. E. Richter's Thee
bij apoth. en drogisten of door het depot Heerengr. 149. Amsterdam per pak f 1.50

INDIEN GIJ WILT VERKOOPEN DAN MOET UW ARTIKEL BEKEND ZIJN.

HET MIDDEL OM BEKEND TE WORDEN EN TE BLIJVEN IS ADVERTEEREN

MET

SUPERBUM

ALTIJD SUCCES!

WIT 30 cts. per Kilopak

GEKLEURD

45 cts. per Kilopak

Overal verkrijgbaar

met namaak

of zoogenaamde „Ersatz"-preparaten. Eischt steeds **ASPIRIN**-Tabletten met het **BAYER**-kruis. Deze zullen U zeker bij verkoudheden, reumatiek en alle soorten pijn helpen. Veel namaak wordt vervaardigd door niet-deskundigen en kan schade berokkenen.

ASPIRIN eenig op de wereld
Let op den oranjeband. Prijs 75 cts.

Kunststanden Gebitten

SPECIAAL PIJNLOOZE BEHANDELING

Betaling desgewenscht in 12-maandelijksche termijnen, ook voor Ziekenfondsleden.

Bureau v. Tandheelkundige Middenstands - Verzekering.

Adm. G. DE WAARD, Mathenesserlaan 398 b bij de Hoofdrijt - Tel. 30013

Te bereiken met alle lijnen naar het Westen.

Voorheen van Heusdestraat 13b. Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen:

STOUT, Alwinstraat 23

(Heijlaan) J.v. TURENHOUT, Noldijk D 95 B

Bagendrecht

DEREK, Betje Wolffstraat 44.

DE ROON, Korte Dreef 9

Tuindorp (Vreewijk)

DE HAAN, Asterstraat 77

(Bloemhof)

KREUKNIET, Wolphaertsbocht 181

(Charlois)

BRUSSAARD, Nassaulaan 20.

Schiedam

KREUKNIET, Strijenscheestraat 56

Schiedam

Wéér Variété

9 attracties

o.a.

Roosje Köhler

presenteert

5 Harmony Ladies

Breitbart

de IJzerkoning

Macari's

9 Napolitaansche

accordeon

Serenaders!

Dagelijks 2¹⁵, 8³⁰

Zondags 2¹⁵, 5, 8³⁰

25 ct. - f 1.50 incl. bel.

Van zon, lucht en leven

genieten in bosch en duin, op hei en strand zonder gevaar voor zonnebrand is slechts mogelijk als gij gelaat, handen en armen inwrijft met „Zij"-Crème of „Zij"-Olie. In prijzen van 20—30—45 en 75 cent.

CHOCOLADE

DRAAG GEEN BREUKBAND!

Na 30-jarige ondervinding heb ik een Breukverband-Apparaat voor mannen, vrouwen en kinderen gemaakt, hetgeen breuklijden verhelpt.

Ik zend het op proef!

Indien U bijna alles beproefd hebt, kom dan tot mij. Waar anderen gefaald hebben, daar heb ik mijn grootste succes gehad. Zend onderstaande coupon heden en ik zal U gratis mijn geïllustreerd boek

over breken en hare behandeling toezenden, waarin ook mijn Breukverband-Apparaat is afgebeeld met de prijzen, ook de namen van vele personen, die het beproefd hebben en hoogst dankbaar zijn. Het geeft directe verlichting, wanneer al het andere niets helpt.

Ik maak het volgens Uw maat en zend het U toe met absolute waarborg, dat het U voldoende zal, of ik zend U het geld terug. Ik heb den prijs zoo laag mogelijk gesteld, zoodat rijk of arm het koopen kan. Ik zend het op proef ten bewijze dat hetgeen ik zeg, waarheid bevat. U alleen oordeelt en indien U eens mijn geïllustreerd boek gelezen hebt, zult U even verrukt zijn als mijne duizenden patiënten wier schriftelijke dankbetuigingen voor U ter inzage liggen. Vul onderstaande gratis coupon in en post die nog heden.

GRATIS INFORMATIE-COUPON

C. E. BROOKS (2191 C) Singel 25 - Amsterdam

Believe mij te zenden, franco per post, in onbedrukte enveloppe, zonder eenige kosten of verplichtingen mijnerzijds, Uw geïll. boek en volledige inlichtingen betreffende Uw Breukverband-Apparaat.

Naam:

Adres:

MENGELKAMP'S houtwaren zijn beter en niet duur.

Trapleeren
Srijktafels
Spanramen
Kuijen
Stampers
Tafels
Stoelen, enz.

Oudste adres. Onze zaak bestaat 32 jaar, dus een goed bewijs.

Achterklooster 67
Tel. 15036 - Let op den naam

MENGELKAMP

KUNSTGEBITTEN

f 55.—

Absoluut pijnlooze behandeling desgewenscht termijnbetaling.

Ook voor Ziekenfondsleden.

Bureau voor Tandheelkunde Kruisstraat 15 b - Rotterdam

Iederen dag geopend van 9—3 en 6—8 uur. Telefoon 51943

Voor Dordrecht: Warmoezierspad 17 (Kromhout) Iederen dag geopend van 10-12 en 7-8 uur.

Voor Delft: Markt 79 's Zaterdags van 3—5 uur.

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

EEN GELEGENHEID OM RIJK TE WORDEN!

Maar zeker is, indien het geluk slechts enkele seconden met u is, dat u 1 Augustus a.s. de gelukkige winnaar kan zijn van den hoofdprijs, groot één miljoen francs of 98.000 gulden, der loten Crédit National de France 1920, gegarandeerd door den Franschen Staat. Verder nog zeer veel prijzen à een half miljoen francs of 49.000 gulden, 2 prijzen à 200.000 francs, 3 à 100.000 francs, 6 à 50.000 frs. Totaal 2000 prijzen. Na ontvangst van slechts drie gulden zenden wij u onmiddellijk een deelname, welke recht geeft op den geheelen prijs (dus geen gedeelten); 2 stuks f 5.80, 3 stuks f 8.50 en 5 stuks f 13.50. Ieder koper ontvangt drie dagen na de trekking gratis de lijst. Zendt nog heden postwissel of girostorting no. 135173 aan de Firma J. SANDERS, Comm. in Effecten, Hoogstraat 4, Den Haag, Tel. 116587. Verkoop in Nederland wettig geoorloofd. Drie Hollanders waren reeds winnaar van den Hoofdprijs groot één miljoen francs. — Waagt thans ook uw kans voor de 1 Augustus-trekking. Bestelt nog heden!

Witte Tandden: Chlorodont

de heerlijk verfrisschend smakende pepermint tandpasta Tube 35 cent en 60 cent

Maan-nacht

Het gezelschap Filipescu werd met zorg toegedekt, en toen keken Flox en Tommy elkaar aan.

„Wat nu?”

„We moeten zoo gauw mogelijk weer naar huis, Tommy. U... je hebt geen flauw idee....”

„Wat is er dan?”

Flox nam een aanloopje.

„Die oude heer, dien je.... dien wij toentertijd bij ons thuis voor de deur gered hebben, heeft.... o, 't is net een kinderverhaaltje.... hij schijnt zelf ook niet heelemaal snik te zijn geweest....”

„Niet heelemaal wat?”

„Begrijp je dat niet eens? Snik. Hij moet niet heelemaal in orde zijn geweest.... maar toch schatrijk, schijnt 't. Hij heeft de huurders van ons huis tot erfgenamen gemaakt — allemaal samen, omdat we hem gered hebben, en omdat hij zich wreken wou op zijn neef, want die schijnt die twee kerels op hem afgestuurd te hebben. Lief neefje, hè? En dat is de verloofde van Renée Malvy. Ik heb ze allemaal bij elkaar in haar kleedkamer getroffen, den neef, Renée Malvy en die twee kerels....”

„En hebben die je dat allemaal kalmpjes verteld?”

„Niet aan mij — aan elkaar. Ik stond achter het gordijn te luisteren. Zij hebben al die geschiedenissen bij ons thuis op touw gezet: kapotte buizen van de waterleiding, ontploffingen en alles, om ons weg te krijgen, en dan zelf 't huis te huren....”

„Maar....”

„Begrijp je 't niet? Er staan geen namen in 't testament. Er staat alleen: „de huurders van het perceel Mahrenholzstraat 17”. En de oude heer heeft natuurlijk nooit geweten, wat er allemaal gebeurde, want hij was naar Zwitserland gegaan, voor zijn gezondheid. Hij moet 't heel slecht maken. De neef dacht, dat hij nog maar een paar dagen kon leven.”

„Maar hoe denkt die lieve jongen de mensen dan 't huis uit te krijgen? Waar moeten die zoo gauw heen?”

„Daar hebben ze ook aan gedacht. Renée Malvy wil haar villa afstaan. Zoogenaamd voor die arme stumpers, die zooveel pech met hun huis gehad hebben. Daar sloeg ze dan meteen nog wat reclame uit.”

„Verdraaid!” zei Tommy. „Dus dat is de oplossing van het raadsel!”

„Ja.... ik heb er óók van opgehoord, en 't heeft me moeite genoeg gekost, om me niet te verraden. Maar ik had die moeite even goed kunnen sparen, want op een gegeven oogenblik trok er een het gordijn weg, en toen zagen ze me. De reus heeft me herkend, die heet Saczewski. Ze begrepen, dat alles verloren was, als ik niet verdween en toen hebben ze me weggebracht — opgeschilderd als negerin.... vlak langs je heen.”

„Wat? Heb je me gezien? Waarom heb je me dan geen teeken gegeven?”

„Geef jij maar eens een teeken, als je een half beddelaken in je mond hebt, en een kerel naast je, die een revolver tegen je rug aanhoudt.”

Tommy beet de tanden op elkaar.

„Is 't waarachtig — een revolver? Enfin, ze zullen die kunstjes voorloopig niet meer probeeren.”

„Toen hebben ze me in een kist gestopt — ik stikte bijna, al zaten er een paar luchtgaatjes in — en toen op weg; ik weet op 't oogenblik nog niet, waar ik ben.”

„Je zit in Tsjecho-Slowakije, schat. Maar je bent er den langsten tijd geweest.”

„Hoe moeten we er uit komen? Zonder passen!”

„We spannen eenvoudig den woonwagen in en we rijden weg!”

„Jawel! Maar hoe kom je dan over de grens?”

„Nou, die Zigeunerhoofdman zal toch wel papieren bij zich hebben.”

Flox zette groote oogen op.

„Wat! Moeten we....”

„Natuurlijk! Wat anders? Ik heb mijn auto in Niedergrund laten staan, daar was ik natuurlijk nooit de grens mee overgekomen. Flox, kindjelief, ik heb jou en je kist met luchtgaatjes door heel Duitschland heen nagereden: in Dresden hebben die lieverdjes kans gezien, me kwijt te raken, maar ik dacht wel, dat ze naar de grens wilden. Ik heb ze weer opgevangen, toen ik er al aan wanhoopte, dat ik ze nog ooit van mijn leven terug zou zien — in een klein smerig kroegje in Niedergrund. Toen hebben ze me verteld, dat een zekere meneer Filipescu je over de grens had gebracht. Wat dat voor iemand was, wisten ze zelf niet....”

„Wat? Hebben ze je dat verteld?”

„Ze moesten wel.”

„Dat begrijp ik niet.”

„Dat kwam, omdat ze niet boksen konden. Een groote stommitieit. Dat moet je kunnen, als je schurk bent van je vak.”

„En waar zijn ze nu? Zitten ze je niet achterna?”

„Zoover ik weet, staat het ziekenhuis van Niedergrund niet op wiel-tjes, zooals dit ding hier. Dus er is niet veel kans, dat ze me achterna gekomen zijn.”

Er volgde een stilte vol gedachten.

Toen sprak Tommy weer:

„Dus dat over de grens komen zal zoo heel moeilijk niet zijn. Ik heb hier iets moeilijkers achter me. Wat er in komt, moet er ook weer uit, zei mijn vader altijd. Misschien zou 't eenvoudiger zijn, naar de politie te gaan, en telegrafisch onze legitimatie te laten opvragen.... maar misschien ook niet. Ten eerste is 't maar de vraag, of we hier dadelijk een ambtenaar treffen. Als ze ons ergens anders heen sturen, verliezen we een massa tijd, en we hebben geen tijd. We moeten zoo gauw mogelijk naar Berlijn, daar heb je groot gelijk in....”

Toen zei een stem, luid en niet overdreven vriendelijk, iets in de Tsjechische taal.

Verschrikt keken zij om: een veldwachter in uniform, een dikke man met een baard, wierp een kolossale vierhoekige schaduw in den wagen.

(Wordt voortgezet)

Vacantie, lang verwachte tijd,
in angst en spanning steeds verbeid.

Wat zal het weer vanmorgen doen?
De lucht staat strak boven 't plantsoen.

Dus vlug de koffers
naar den trein,
Want het kan straks
weer regen zijn.

Hier is het fijn vakantie-oord,
Gooi alle zorgen over boord!

ZEEUWSCHE
FILM

Geniet van zee en duin en bosch
en maak je eens van alles los.

Om straks, gebruid en uitgerust,
aan 't werk te gaan met nieuwen lust

